Kohtulahendite kogumik

ÜLDKOHTU OTSUS (kaheksas koda)

24. september 2015 *

Riigiabi — Avalik-õiguslik ringhääling — Otsus, millega tunnistatakse abi siseturuga kokkusobimatuks — Abi, mille Taani ametiasutused nägid ette Taani avalik-õiguslikule ringhäälinguorganisatsioonile TV2/Danmark — Riiklik rahastamine hüvitamaks avaliku teenuse osutamisega kaasnevaid kulusid — Abi mõiste — Kohtuotsus Altmark

Kohtuasjas T-674/11,

TV2/Danmark A/S, asukoht Odense (Taani), esindaja: advokaat O. Koktvedgaard,

hageja,

keda toetab

Taani Kuningriik, esindajad: C. Vang ja V. Pasternak Jørgensen, seejärel V. Pasternak Jørgensen, keda abistas advokaat K. Lundgaard Hansen, ja lõpuks C. Thorning, keda abistasid advokaadid K. Lundgaard Hansen ja R. Holdgaard,

menetlusse astuja,

versus

Euroopa Komisjon, esindajad: B. Stromsky, C. Støvlbæk ja U. Nielsen,

kostja,

keda toetab

Viasat Broadcasting UK Ltd, asukoht West Drayton (Ühendkuningriik), esindajad: advokaadid S. Kalsmose-Hjelmborg ja M. Honoré,

menetlusse astuja,

mille ese on nõue tühistada osaliselt komisjoni 20. aprilli 2011. aasta otsus 2011/839/EL meetme C 2/03 kohta, mida Taani on võtnud ettevõtja TV2/Danmark kasuks (ELT L 340, lk 1),

ÜLDKOHUS (kaheksas koda),

koosseisus: koja president D. Gratsias (ettekandja), kohtunikud N. J. Forwood ja C. Wetter,

kohtusekretär: ametnik C. Kristensen,

* Kohtumenetluse keel: taani.

arvestades kirjalikus menetluses ja 15. jaanuari 2015. aasta kohtuistungil esitatut,

on teinud järgmise

otsuse

Vaidluse taust ja faktilised asjaolud

1 Arutusel oleva hagi ese on nõue tühistada komisjoni 20. aprilli 2011. aasta otsus 2011/839/EL meetme C 2/03 kohta, mida Taani on võtnud ettevõtja TV2/Danmark kasuks (ELT L 340, lk 1; edaspidi „vaidlustatud otsus") osas, milles on tuvastatud, et need meetmed kujutavad endast riigiabi, või teise võimalusena osas, milles on tuvastatud, et nendest meetmetest mõned kujutavad endast uut abi.

2 Hagi esitas TV2/Danmark A/S (edaspidi „TV2 A/S" või „hageja"), mis on Taanis ringhäälinguteenust pakkuv aktsiaselts. TV2 A/S asutati selleks, et asendada alates 1. jaanuarist 2003 raamatupidamisarvestuse ja maksustamise mõttes sõltumatu riigiettevõte TV2/Danmark (edaspidi „TV2"), mis asutati 1986. aastal 4. juuni 1986. aasta seadusega Lov n 335 om ændring af Lov om radio-og fjernsynsvirksomhed (seadus, millega muudetakse ringhäälinguteenuse seadust). TV2 A/S, nagu selle õiguseellane TV2, on teine avalik-õiguslik telejaam Taanis pärast Danmarks Radio't (edaspidi „DR").

3 Nagu varem TV2 ülesanne, on ka TV2 AS-i ülesanne toota ja levitada üleriigilisi ja piirkondlikke televisiooniprogramme. Levitamine võib toimuda raadioseadmete, sealhulgas satelliit- või kaabelsüsteemide kaudu. TV2 AS-i nagu varem TV2 avalike teenuste osutamise kohustusi käsitlevad eeskirjad kehtestab Taani kultuuriminister.

4 Lisaks avalik-õiguslikele ringhäälinguorganisatsioonidele tegutsevad Taani teleturul kaks kommertstelekanalit. Esiteks Viasat Broadcasting UK Ltd (edaspidi „Viasat") ja teiseks äriühingute SBS TV A/S ja SBS Danish Television Ltd ühendus (edaspidi „SBS").

5 TV2 asutati riigilaenu toel ning selle tegevust rahastati sarnaselt DR-ile kõikide Taani televaatajate makstavatest litsentsitasudest. Taani seadusandja otsustas siiski, et erinevalt DR-ist on TV2-l olemas ka võimalus saada tulu reklaamitegevusest.

6 Pärast seda kui äriühing SBS Broadcasting SA/Tv Danmark esitas 5. aprillil 2000 kaebuse, uuris Euroopa Ühenduste Komisjon TV2 rahastamissüsteemi oma 19. mai 2004. aasta otsuses 2006/217/EÜ meetmete kohta, mida Taani on võtnud [TV2] kasuks (ELT 2006, L 85, lk 1; parandus ELT 2006, L 368, lk 1; edaspidi „otsus TV2 I"). See otsus hõlmas ajavahemikku 1995–2002 ja käsitles järgmiseid meetmeid: litsentsitasud, ülekanded TV2 rahastamise fondist (Fonds TV2 ja Radiofonden), sihtotstarbelised summad, ettevõtte tulumaksu vabastus, TV2-le selle asutamisel antud laenude intressi- ja osamaksetest vabastamine, riigi garantii käibekapitalilaenudele ning TV2 poolt üleriigilise edastussageduse tasu maksmise soodustingimused (edaspidi kõik koos „asjaomased meetmed"). Lõpuks, komisjoni uurimine puudutas ka TV2-le antud luba edastada võrkudes saateid kohalikel sagedustel ja kõikide ühisantennirajatiste omanike kohustust edastada TV2 avalik-õiguslikke saateid.

7 Asjaomaste meetmete uurimise lõpus leidis komisjon, et nende puhul on tegu riigiabiga EÜ artikli 87 lõike 1 (nüüd ELTL artikli 107 lõige 1) mõttes. Lisaks kvalifitseeris ta sellise abi uueks abiks. Samas nähtub vaidlustatud otsusest (põhjendused 98 ja 99), et TV 2-le antud luba edastada võrkudes kohalikel sagedustel saateid ja kõikide ühisantennirajatiste omanike kohustus edastada TV2 avalik-õiguslikke saateid ei olnud komisjoni hinnangul käsitatav riigiabina, kuna sellega ei kaasnenud riigi ressursside ülekandmine. Komisjoni järeldus asjaomaste meetmete kohta põhines hinnangul, mille kohaselt TV2 rahastamise kord, mille eesmärk oli avalike teenuste osutamise kulude hüvitamine, ei

vastanud teisele ja neljandale tingimusele neljast tingimusest, mille Euroopa Kohus on kindlaks määranud 24. juuli 2003. aasta kohtuotsuses Altmark Trans ja Regierungspräsidium Magdeburg (C-280/00, EKL, edaspidi „kohtuotsus Altmark", ning eespool nimetatud tingimused edaspidi „Altmarki tingimused", EU:C:2003:415).

8 Komisjon otsustas muu hulgas, et eespool viidatud abi, mida Taani Kuningriik andis aastatel 1995–2002 TV2-le, oli siseturuga kokkusobiv EÜ artikli 86 lõike 2 (nüüd ELTL artikli 106 lõige 2) mõttes, välja arvatud 628,2 miljoni Taani krooni (DKK) osas, mida komisjon käsitas ülemäärase hüvitisena (otsuse TV2 I põhjendus 163 ja artikkel 1). Seetõttu tegi ta Taani Kuningriigile kohustuseks nõuda nimetatud summa koos intressidega tagasi TV2 A/S-ilt (otsuse TV2 I artikkel 2), mis oli vahepeal astunud TV2 asemele (vt eespool punkt 2).

9 Kuna otsuse TV2 I artiklis 2 märgitud abi tagasinõudmine tõi kaasa TV2 A/S-i maksejõuetuse, tegi Taani Kuningriik 23. juulil 2004 komisjonile saadetud kirjas teatavaks telejaama rekapitaliseerimise kava. Riigi poolt rahastatavate meetmete osas nägi see kava ette nii kapitali suurendamise 440 miljoni Taani krooni võrra kui ka 394 miljoni Taani krooni suuruse riigilaenu muutmise kapitaliks. Komisjon leidis 6. oktoobri 2004. aasta otsuses K(2004) 3632 lõplik (riigiabi juhtum nr 313/2004), mis käsitleb TV2 A/S-i rekapitaliseerimist (ELT 2005, C 172, lk 3; edaspidi „rekapitaliseerimise otsus"), et TV2 A/S-i kasuks võetud kaks kõnesolevat meedet olid „vajalikud, et taastada kapital, mida TV2 [AS] vaja[s] pärast aktsiaseltsiks ümberkujundamist avalike teenuste osutamise eesmärgil" (rekapitaliseerimise otsuse põhjendus 53). Seetõttu otsustas komisjon, et riigiabi komponendid, mis võivad olla seotud TV2 A/S-i rekapitaliseerimisega, on vastavalt EÜ artikli 86 lõikele 2 ühisturuga kokkusobivad (rekapitaliseerimise otsuse põhjendus 55).

10 Otsuse TV2 I peale esitati neli tühistamishagi: esiteks TV2 A/S-i (kohtuasi T-309/04) ja Taani Kuningriigi poolt (kohtuasi T-317/04) ja teiseks TV2 A/S-i konkurentide Viasati (kohtuasi T-329/04) ja SBS-i poolt (kohtuasi T-336/04).

11 22. oktoobril 2008 tehtud otsusega kohtuasjas TV2/Danmark jt *vs.* komisjon (T-309/04, T-317/04, T-329/04 ja T-336/04, EKL, EU:T:2008:457; edaspidi kohtuotsus „TV2 I") tühistas Üldkohus otsuse TV2 I. Üldkohus leidis oma otsuses, et komisjon järeldas õigesti, et TV2-le antud avaliku teenuse osutamise ülesanne vastas üldist majandushuvi pakkuvale ringhäälinguteenuse määratlusele (eespool viidatud kohtuotsus TV2 I, EU:T:2008:457, punkt 124). Üldkohus tuvastas siiski otsuses TV2 I mitu rikkumist, mis lõpptulemusena tõid kaasa selle tühistamise.

12 Esiteks, analüüsides küsimust, kas otsuses TV2 I käsitletavad meetmed hõlmasid riiklikke vahendeid, tuvastas Üldkohus, et komisjon ei ole oma otsuses täitnud põhjendamiskohustust selles osas, mis puudutab 1995. ja 1996. aasta reklaamitulude *de facto* arvamist riigi vahendite hulka (eespool punktis 11 viidatud kohtuotsus TV2 I, EU:T:2008:457, punktid 160–167). Teiseks, Üldkohus tuvastas, et kui komisjon uuris küsimust, kas teine ja neljas Altmarki tingimus olid täidetud, siis ei analüüsinud ta põhjalikult neid konkreetseid õiguslikke ja majanduslikke tingimusi, millest lähtudes TV2-le määratud litsentsitasu summa kindlaks määrati. Järelikult ei olnud otsuses TV2 I põhjendamiskohustust selles osas täidetud (eespool punktis 11 viidatud kohtuotsus TV2 I, EU:T:2008:457, punktid 224–233). Kolmandaks, Üldkohus tuvastas, et komisjoni järeldused, mis puudutavad abi kokkusobivuse hindamist EÜ artikli 86 lõikega 2 ja eelkõige ülemäärast hüvitist, olid samuti põhjendamata. Üldkohtu arvates selgitab põhjenduse puudumist asjaolu, et konkreetseid, nii õiguslikke kui ka majanduslikke tingimusi, millest lähtudes TV2-le määratud litsentsitasu summa uurimisperioodil kindlaks määrati, ei uuritud põhjalikult (eespool punktis 11 viidatud kohtuotsus TV2 I, EU:T:2008:457, punktid 192 ja 197–203).

13 Rekapitaliseerimise otsuse peale esitati kaks tühistamishagi vastavalt SBS ja Viasati poolt. Üldkohus leidis kahes 24. septembril 2009 tehtud määruses, et võttes arvesse otsuse TV2 I tühistamist ja sellest otsusest tuleneva abi tagasinõudmise kohustuse ning rekapitaliseerimise otsuse esemeks olevate

meetmete vahelist otsest seost, ei ole vaja eespool nimetatud kohtuasjades otsust teha (kohtumäärused, 24.9.2009, SBS TV ja SBS Danish Television *vs.* komisjon, T-12/05, EU:T:2009:357, ja Viasat Broadcasting UK *vs.* komisjon, T-16/05, EU:T:2009:358).

14 Pärast otsuse TV2 I tühistamist uuris komisjon veel kord asjaomaseid meetmeid. Selleks konsulteeris ta Taani Kuningriigiga ja TV2 A/S-iga ning sai lisaks märkusi kolmandatelt isikutelt.

15 Komisjon esitas asjaomaste meetmete uued uurimistulemused vaidlustatud otsuses, mille peale esitas Viasat Broadcasting UK eraldi hagi (kohtuasi T-125/12, Viasat Broadcasting UK *vs.* komisjon), mille kohta tegi Üldkohus samal päeval otsuse.

16 Vaidlustatud otsus puudutab ajavahemikus 1995–2002 TV2 suhtes võetud meetmeid. Komisjon võttis oma analüüsis pärast otsust TV2 I arvesse ka 2004. aastal võetud rekapitaliseerimismeetmeid.

17 Komisjon jäi vaidlustatud otsuses endiselt seisukohale, et TV2-le võimaldatud asjaomaseid meetmeid tuleb käsitada riigiabina ELTL artikli 107 lõike 1 tähenduses (vaidlustatud otsuse põhjendus 153). Kõigepealt leidis ta, et 1995. ja 1996. aasta reklaamitulude näol on tegemist riigi vahenditega (vaidlustatud otsuse põhjendus 90) ning seejärel valikulise eelise kontrollimisel leidis ta, et asjaomased meetmed ei vasta teisele ja neljandale Altmarki tingimusele (vaidlustatud otsuse põhjendus 153). Seevastu, olgugi et otsuses TV2 I oli tema hinnangul 628,2 miljoni Taani krooni puhul tegemist ülemäärase hüvitisega, mis on EÜ artikli 86 lõikega 2 kokkusobimatu, leidis ta vaidlustatud otsuses, et see summa oli TV2 AS-ile eraldatud omakapitali reserv. Vaidlustatud otsuse resolutsioonis märkis komisjon järgmist:

„*Artikkel 1*

Meetmed, mida Taani on võtnud [TV2] kasuks aastatel 1995–2002 litsentsitasudena ja teiste käesolevas otsuses kirjeldatud meetmetena, on siseturuga kokkusobivad [ELTL] artikli 106 lõike 2 tähenduses”.

18 Lõpuks tuleb märkida, et Taani Kuningriik on võtnud meetmeid TV2 A/S-i päästmiseks ja ümberkorraldamiseks. Sellega seoses avaldas ta 16. juunil 2008 abikava TV2 A/S-ile laenu kujul antava päästmisabi kohta. Komisjon kiitis abikava heaks 4. augusti 2008. aasta otsusega K(2008) 4224 lõplik (juhtum N°287/2008), mis käsitleb TV2 AS-ile antavat päästmisabi (ELT 2009, C 9, lk 1). Viasat esitas komisjoni otsuse peale hagi. Üldkohus, olles tuvastanud, et kõnealuse otsusega heakskiidetud abi oli täies ulatuses tagasi makstud, otsustas, et hagi ese on ära langenud ning puudub vajadus teha asjas otsus (kohtumäärus, 22.3.2012, Viasat Broadcasting UK *vs.* komisjon, T-114/09, EU:T:2012:144).

19 Teiseks, Taani Kuningriik teatas 4. veebruari 2009. aasta kirjas komisjonile TV2 A/S-i rekapitaliseerimise kavast. Komisjon leidis 20. aprilli 2011. aasta otsuses 2012/109/EL riigiabi C 19/09 (ex N 64/09) kohta, mida Taani kavatseb anda seoses äriühingu [TV2 A/S] ümberkorraldamisega (ELT 2012, L 50, lk 21), et ümberkorralduskava on siseturuga kooskõlas vastavalt ELTL artikli 107 lõike 3 punktile c, kui täidetud on teatavad tingimused, millest üks oli nimetatud kavas ette nähtud abimeetmete rakendamise keeld, kuna abisaajaks oleva äriühingu olukord oli paranenud. Viasat esitas nimetatud otsuse tühistamiseks hagi. Kuna Viasat võttis oma hagi tagasi, kustutas Üldkohus kohtuasja 10. detsembri 2012. aasta määrusega Viasat Broadcasting UK *vs.* komisjon (T-210/12, EU:T:2012:660) registrist.

Menetlus ja poolte nõuded

20 TV2 A/S esitas 30. detsembril 2011 Üldkohtu kantseleisse saabunud hagiavaldusega käesoleva hagi.

21 Taani Kuningriik esitas 26. märtsil 2012 Üldkohtu kantseleisse avalduse käesolevas kohtuasjas menetlusse astumiseks TV2 A/S-i nõuete toetuseks.

22 Viasat esitas 25. aprillil 2012 Üldkohtu kantseleisse avalduse käesolevas kohtuasjas menetlusse astumiseks komisjoni nõuete toetuseks.

23 Üldkohtu kolmanda koja president rahuldas 13. juuli 2012. aasta määrusega nimetatud avaldused.

24 Kuna Üldkohtu kodade koosseisu muudeti, nimetati ettekandja-kohtunik kaheksanda koja president, kellele määrati seetõttu läbivaatamiseks käesolev asi.

25 Ettekandja-kohtuniku ettekande alusel otsustas Üldkohus (kaheksas koda) alustada suulist menetlust ning menetlust korraldavate meetmete raames paluti hagejal ja Taani Kuningriigil esitada teatavad dokumendid. Pooled täitsid need nõuded ette nähtud tähtaja jooksul.

26 Kuna ühel koja liikmel esines takistus käesoleva asja läbivaatamisel osalemiseks, määras Üldkohtu president Üldkohtu 2. mai 1991. aasta kodukorra artikli 32 lõike 3 alusel koja koosseisu täiendamiseks kotta uue kohtuniku.

27 Poolte kohtukõned ja vastused Üldkohtu küsimustele kuulati ära 15. jaanuari 2015. aasta kohtuistungil.

28 Hageja palub Üldkohtul:

— esimese võimalusena tühistada vaidlustatud otsus osas, milles komisjon leidis, et asjaomased meetmed on riigiabi ELTL artikli 107 lõike 1 tähenduses;

— teise võimalusena tühistada vaidlustatud otsus osas, milles komisjon leidis, et:

  — asjaomased meetmed kujutavad endast uut abi;

  — litsentsitasud, mis aastatel 1997–2002 kanti TV2 kaudu TV2 piirkondlikele jaamadele, kujutavad endast TV2-le antud riigiabi;

  — reklaamitulud, mis 1995. ja 1996. aastal ning TV2 fondi tegevuse lõpetamisel 1997. aastal kanti selle fondi kaudu TV2-le üle, kujutavad endast TV2-le antud riigiabi.

29 Taani Kuningriik palub Üldkohtul:

— esimese võimalusena tühistada vaidlustatud otsus vastavalt hageja põhinõuetele;

— teise võimalusena tühistada vaidlustatud otsus osas, milles komisjon leidis, et reklaamitulud, mis 1995. ja 1996. aastal ning TV2 fondi tegevuse lõpetamisel 1997. aastal kanti selle fondi kaudu üle TV2-le, kujutavad endast TV2-le antud riigiabi.

30 Komisjon palub Üldkohtul:

— jätta hagiavaldus rahuldamata;

— mõista kohtukulud välja hagejalt.

31 Viasat toetab komisjoni nõudeid.

Õiguslik käsitlus

Vastuvõetavus

32 Komisjon ei vaidle vastu käesoleva hagi vastuvõetavusele. Sellegipoolest eeldavad juhtumi asjaolud selle küsimuse analüüsi, mille kohus teeb vaidluse puudumisel omal algatusel vastavalt 2. mai 1991. aasta kodukorra artiklile 113.

33 Kuna hageja on ainus vaidlustatud otsuses esitatud meetmetest abi saaja, on tema põhjendatud huvi tõendatud (kohtuotsus, 17.9.1980, Philip Morris Holland *vs*. komisjon, 730/79, EKL, EU:C:1980:209, punkt 5).

34 Samas tuleb meenutada, et tühistamishagi vastuvõetavuseks on vajalik, et selle esitanud füüsilisel või juriidilisel isikul on huvi vaidlustatud akti tühistamiseks. See huvi peab olema tekkinud ja jätkuv ning seda tuleb hinnata hagi esitamise hetke seisuga. Selline huvi eeldab, et akti tühistamine võib iseenesest tekitada õiguslikke tagajärgi või hagi võib teisiti öeldes anda tulemuse, millest hagi esitaja saab mingit kasu (vt eespool punktis 11 viidatud kohtuotsus TV2 I, EU:T:2008:457, punktid 67 ja 68 ning seal viidatud kohtupraktika).

35 Antud asjas tekib küsimus, kas hagejal oli põhjendatud huvi, arvestades et komisjon kvalifitseeris vaidlustatud otsuses asjaomased meetmed siseturuga kokkusobivaks riigiabiks ning seetõttu ei kohustanud Taani ametiasutusi nõudma hagejalt abi tagasi.

36 Selle kohta tasub meenutada, et kohtupraktika kohaselt, mis on tehtud kohtuasjades, mille esemeks on toetuse saaja esitatud tühistamishagi niisuguse komisjoni otsuse peale, millega käsitletav abi tunnistatakse ühisturuga täielikult kokkusobivaks või millega tunnistatakse kokkusobivaks üks mitmest vaidlusalusest rahastamismeetmest, võib põhjendatud huvi tuleneda olukorda iseloomustavast riskist, et kohtumenetlus võib hagejate õiguslikku olukorda muuta, või ka sellest, et Euroopa Liidu Kohtusse hagi esitamise kuupäeval on kohtumenetlusega kaasnev risk tekkinud ja jätkuv (vt eespool punktis 11 viidatud kohtuotsus TV2 I, EU:T:2008:457, punkt 79 ja seal viidatud kohtupraktika).

37 Kuni käesoleva ajani on kohtupraktika kinnitanud, et ebaseadusliku ja siseturuga kokkusobiva riigiabi saaja vastu algatatud kohtumenetluses tekkinud „tõelist” või „tekkinud ja jätkuvat” riski tunnustatakse, kui esiteks oli selline hagi Üldkohtule tühistamishagi esitamise ajal siseriiklikes kohtutes juba menetluses (kohtuotsus, 14.4.2005, Sniace *vs*. komisjon, T-141/03, EKL, EU:T:2005:129, punktid 29 ja 30) või kui see on esitatud nendesse kohtutesse enne, kui Üldkohus teeb tühistamishagi osas otsuse (vt selle kohta eespool punktis 11 viidatud kohtuotsus TV2 I, EU:T:2008:457, punktid 79–81) ja teiseks, kui siseriiklikes kohtutes poolelioleva menetluse, millele hageja tugineb, ese on Üldkohtus vaidlustatud otsuses märgitud abi (kohtuotsus, 20.9.2007, Salvat père & fils jt *vs*. komisjon (T-136/05, EU:T:2007:295, punktid 41–43).

38 Antud juhul väidab hageja oma hagiavalduses, et õigustatud ja jätkuv huvi esitada hagi põhines sellel, et asjaomased meetmed kvalifitseeriti riigiabiks ELTL artikli 107 lõike 1 mõttes ja uueks abiks nõukogu 22. märtsi 1999. aasta määruse (EÜ) nr 659/1999, millega kehtestatakse üksikasjalikud eeskirjad [ELTL artikli 108] kohaldamiseks (EÜT L 83, lk 1; ELT eriväljaanne 08/01, lk 339) artikli 1 punkti c mõttes. Ta meenutab, et kui asjaomastest meetmetest ei teavitata, võib selline kvalifikatsioon tuua tema jaoks kaasa tagajärgi, nt – nagu Euroopa Kohus on oma 12. veebruari 2008. aasta otsuse CELF ja ministre de la Culture et de la Communication (C-199/06, EKL; edaspidi kohtuotsus „CELF”, EU:C:2008:79) punktides 52 ja 53 on leidnud – kohustuse tagastada riigile intress ajavahemiku eest, mil ebaseaduslikkus kestis, ja vajaduse korral kohustuse hüvitada kahju, mida tema konkurendid võisid saada abi ebaseaduslikkuse tõttu. Ta märkis ka, et Viasat algatas 2006. aastal Taani kohtus menetluse,

mille eesmärk oli niisugune intress ja kahjuhüvitis temalt välja mõista. See menetlus peatati kõigepealt kuni eespool punktis 11 viidatud kohtuotsuse TV2 I tegemiseni ning seejärel komisjoni uue otsuse tegemiseni.

39 Hageja ja Viasat täpsustasid, et viimase poolt 2006. aastal esitatud hagi sisaldas palju nõudeid. Üks neist, mis on esitatud hageja vastu, puudutab intressi tasumist ajavahemiku eest, mil rikkumine kestis. Teine, mis on esitatud Taani Kuningriigi vastu, puudutab Viasati nõutud hüvitist selle eest, et vaidlustatud otsusega määratud abi maksmine oli Viasati arvates enneaegne ja ebaseaduslik. Hageja ja Viasat kinnitasid samuti, et käesoleva hagi esitamise ajal oli menetlus kahe eespool viidatud nõude osas endiselt pooleli ning asja menetlev kohus peatas selle, kuni Üldkohus on käesolevas vaidluses teinud otsuse.

40 Neid asjaolusid arvesse võttes tuleb asuda seisukohale, et hageja on piisavalt tõendanud, et hagi esitamise ajal esines kohtumenetluses tekkinud ja jätkuv risk eespool punktides 36 ja 37 viidatud kohtupraktika tähenduses.

41 Järelikult on hagi vastuvõetav.

Sisulised küsimused

42 Oma nõuete põhjendamiseks esitab hageja neli väidet, millest esimene on seotud esimese võimalusena esitatud nõudega ja kolm ülejäänut vastavalt teise võimalusena esitatud nõuetega. Neist esimene väide puudutab ELTL artikli 107 lõike 1 ja õiguskindluse põhimõtte rikkumist, kuna komisjon leidis, et asjaomased meetmed kujutavad endast riigiabi; teine puudutab TV2-le litsentsitasudest ja talle võimaldatud ettevõtte tulumaksu vabastusest tulenevate üle kantud ressursside ebaõiget kvalifitseerimist uueks abiks; kolmas ELTL artikli 107 lõike 1 rikkumist, kuna komisjon leidis, et TV2 kaudu piirkondlikele jaamadele üle kantud litsentsitasud kujutavad endast TV2-le antud riigiabi, ning neljandaks, et rikutud on õigusnormi, kuna komisjon leidis, et TV2 fondi kaudu TV2-le üle kantud reklaamitulud kujutavad endast riigiabi.

43 Esimese, kolmanda ja neljanda väitega vaidlustatakse asjaomaste meetmete kvalifitseerimine riigiabiks. Teise väitega vaidlustatakse osaliselt asjaomaste meetmete kvalifitseerimine uueks abiks. Hageja vaidlustab eelkõige litsentsitasudest ja ettevõtte tulumaksu vabastusest tulenevate ressursside kvalifitseerimise uueks abiks. Kuna uueks abiks kvalifitseerimise eeldusena peab nimetatud meetmete näol olema tegu riigiabiga, analüüsitakse teist väidet viimasena pärast seda, kui on analüüsitud nende väidete põhjendatust, millega hageja vaidlustab riigiabi enda olemasolu.

Esimene väide, mis puudutab ELTL artikli 107 lõike 1 ja õiguskindluse põhimõtte rikkumist, kuna komisjon leidis, et asjaomased meetmed kujutavad endast riigiabi

44 Hageja märgib esimeses väites, mida toetab Taani Kuningriik, sisuliselt seda, et komisjon on asjaomased meetmed ebaõigesti kvalifitseerinud riigiabiks ELTL artikli 107 lõike 1 mõttes, nagu seda on tõlgendatud eespool punktis 7 viidatud kohtuotsuses Altmark (EU:C:2003:415).

45 Võttes arvesse hageja ja Taani kuningriigi argumente, tuleb asuda seisukohale, et käesolev väide koosneb neljast osast, millest esimese kohaselt on valesti tõlgendatud ELTL artikli 107 lõiget 1, nagu seda on tõlgendatud eespool punktis 7 viidatud kohtuotsuses Altmark (EU:C:2003:415). Teine väiteosa puudutab õiguskindluse põhimõtte rikkumist. Kolmas ja neljas osa puudutavad vastavalt teise ja neljanda Altmarki tingimuse ebaõiget kohaldamist.

46 Enne nende nelja väiteosa analüüsimist tuleb meenutada, et kuigi riigiabiks kvalifitseerimine ELTL artikli 107 lõike 1 tähenduses eeldab, et täidetud on neli tingimust, nimelt peab esinema riigipoolne sekkumine või sekkumine riigi ressursside kaudu, sekkumine peab potentsiaalselt kahjustama liikmesriikidevahelist kaubandust, peab andma selle saajale eelise ning peab kahjustama või ähvardama kahjustada konkurentsi (eespool punktis 7 viidatud kohtuotsus Altmark, EU:C:2003:415, punkt 75).

47 Eespool punktis 46 meenutatud määratlusest tuleneb, et üks tingimustest, mis iseloomustab riigiabi ELTL artikli 107 lõike 1 mõttes, on abisaajale antud eelise esinemine. Selle kohta on Euroopa Kohus eespool punktis 7 viidatud kohtuotsuses Altmark (EU:C:2003:415) otsustanud, et kui riigi sekkumist tuleb pidada hüvitiseks teenuste eest, mida osutavad hüvitist saavad ettevõtjad avalike teenuste osutamise kohustuse täitmiseks, ei saa sellist sekkumist käsitada nii, et see annab meetme saajale eelise, mis asetab ta konkureerivate ettevõtjatega võrreldes soodsamasse olukorda. Selline sekkumine ei vasta seega ühele riigiabi olemasoluks vajalikest tingimustest ning seetõttu ei kuulu ELTL artikli 107 lõike 1 reguleerimisalasse (kohtuotsus, 8.5.2013, Libert jt, C-197/11 ja C-203/11, EKL, EU:C:2013:288, punkt 84).

48 Euroopa Kohus on samas sõnastanud neli tingimust, millele avaliku teenuse osutamiseks makstud hüvitis peab vastama selleks, et hüvitist saaks konkreetsel juhul pidada niisuguseks, mis ei anna hüvitise saajale eelist, ning et hüvitis ei kvalifitseeruks seetõttu riigiabiks ELTL artikli 107 lõike 1 mõttes (vt selle kohta eespool punktis 7 viidatud kohtuotsus Altmark, EU:C:2003:415, punktid 87–94).

49 Altmarki tingimused on järgmised: esiteks, hüvitist saav ettevõtja peab reaalselt täitma avaliku teenuse osutamise kohustust ja see kohustus peab olema selgelt määratletud. Teiseks, hüvitise arvutamise aluseks olevad parameetrid peavad olema eelnevalt objektiivselt ja läbipaistvalt kindlaks määratud. Kolmandaks, hüvitis ei või ületada summat, mis on vajalik avaliku teenuse osutamisel kantud kulude täielikuks või osaliseks katmiseks, võttes arvesse nende kohustuste täitmisega seotud tulu ja mõistlikku kasumit. Neljandaks, kui avaliku teenindamise kohustust täitvat ettevõtjat ei valitud konkreetsel juhul avalikus hankemenetluses, mis võimaldab välja valida kandidaadi, kes suudab üldsusele asjassepuutuvaid teenuseid osutada kõige odavamalt, peab sobiva hüvitise tase olema kindlaks määratud selliste kulude analüüsi alusel, mida keskmise suurusega, hästi korraldatud juhtimise ja asjassepuutuva avaliku teenindamise nõudluse rahuldamiseks vajalike sobivate vahenditega varustatud ettevõtja oleks kandnud nende kohustuste täitmiseks, arvestades nende kohustuste täitmisega seotud tulu ja mõistlikku kasumit.

50 Käesoleva hagi esimene väide puudutab peamiselt teise ja neljanda Altmarki tingimuse tõlgendamist ja kohaldamist.

– Esimene väiteosa, et valesti on tõlgendatud ELTL artikli 107 lõiget 1, nagu seda on tõlgendatud eespool punktis 7 viidatud kohtuotsuses Altmark (EU:C:2003:415)

51 Esimeses väiteosas teeb hageja, keda toetab Taani Kuningriik, eespool punktis 7 viidatud kohtuotsuse Altmark (EU:C:2003:415) ja Altmarki tingimuste tõlgendamise kohta esmalt üldisi märkusi. Tema hinnangul tuleb neid tingimusi tõlgendada nende kontekstist ja eesmärgist lähtudes ja nii, et riigiabi mõiste ei laieneks meetmetele, mis ei too ettevõtjatele võrreldes nende konkurentidega kaasa eelist. Kolmas tingimus, mille kohaselt ei või hüvitis ületada summat, mis on vajalik avaliku teenuse osutamisel kantud kulude täielikuks või osaliseks katmiseks, võttes arvesse nende kohustuste täitmisega seotud tulu ja mõistlikku kasumit, on riigiabi esinemise hindamisel põhiline ning tema hinnangul annab kohtupraktika, eelkõige 12. veebruari 2008. aasta kohtuotsus BUPA jt *vs.* komisjon (T-289/03, EKL, EU:T:2008:29; edaspidi kohtuotsus „BUPA”), võimaluse jätta teised tingimused kohaldamata.

52 Tuleb märkida, et hageja rõhutab selle argumendiga sisuliselt seda, et kui komisjon analüüsib meedet ELTL artikli 107 lõike 1 põhjal, nagu seda on tõlgendatud eespool punktis 7 viidatud kohtuotsuses Altmark (EU:C:2003:415), tuleb tal esmalt kontrollida, kas kolmas Altmarki tingimus on täidetud, ning kui on, siis jätma teise ja neljanda Altmarki tingimuse kohaldamata. Antud juhul on komisjon rikkunud ELTL artikli 107 lõiget 1, kuna selle asemel, et kohaldada eespool punktis 7 viidatud kohtuotsust Altmark (EU:C:2003:415) vastavalt hageja pakutud metodoloogiale, sedastas ta, et kohaldada tuleb teist ja neljandat Altmarki tingimust, ilma et oleks eelnevalt kolmanda Altmarki tingimuse raames kontrollinud, kas asjaomaste meetmetega TV2-le antud eelis ka tegelikult ületas summat, mis on vajalik, et katta avaliku teenuse osutamisel kantud kulusid.

53 Hageja argumente tuleb tõlgendada selliselt, kuna hageja näib eelise mõiste ELTL artikli 107 lõike 1 mõttes taandavat ülemäärase hüvitise mõisteni või teisisõnu hüvitiseni, mis ületab summat, mis on vajalik, et täielikult või osaliselt katta avaliku teenuse osutamisega kaasnevad kulud kolmanda Altmarki tingimuse mõttes. Järelikult, kui tegu ei ole ülemäärase hüvitisega, ei ole antud seisukoha järgi tegu ka eelisega ELTL artikli 107 lõike 1 mõttes ning meedet ei saa kvalifitseerida riigiabiks.

54 Sellega seoses piisab esiteks, kui meenutada, et Üldkohus on vastuseks argumentidele, mis sarnanevad hageja esitatutega ja mis põhinevad kolmanda Altmarki tingimuse ülekaalukusel, juba otsustanud, et eespool punktis 7 viidatud kohtuotsuse Altmark (EU:C:2003:415) sõnastusest, mis ei ole sugugi mitmetähenduslik, tuleneb, et selles kehtestatud neli tingimust puudutavad üksnes asjaomase meetme riigiabiks kvalifitseerimise küsimust ja täpsemalt eelise olemasolu kindlakstegemist. Riiklikku sekkumist, mille puhul ei ole täidetud üks või rohkem eespool viidatud tingimustest, tuleb seega pidada riigiabiks ELTL artikli 107 lõike 1 mõttes (vt kohtuotsus, 16.12.2010, Madalmaad ja NOS *vs.* komisjon, T-231/06 ja T-237/06, EKL, EU:T:2010:525, punktid 128, 145 ja 146 ning seal viidatud kohtupraktika; vt selle kohta ka kohtuotsus, 6.10.2009, FAB *vs.* komisjon, T-8/06, EU:T:2009:386, punkt 65).

55 Lisaks, mis puudutab konkreetselt kolmanda ja teise Altmarki tingimuse vahelist seost, siis näib võimatu sedastada, et avaliku teenuse osutajale määratud hüvitis ei ületa seda, mis on vajalik, et katta täielikult või osaliselt avaliku teenuse osutamisel kantud kulusid, võttes arvesse nende kohustuste täitmisega seotud tulu ja mõistlikku kasumit, ilma et eelnevalt oleks teada, milliste parameetrite abil määrati kindlaks hüvitise suurus, mis ongi teise Altmarki tingimuse ese.

56 Järelikult, erinevalt sellest, mida väidab hageja, peavad kõik Altmarki tingimused olema täidetud selleks, et riigi sekkumine ei kujutaks endast riigiabi ELTL artikli 107 lõike 1 mõttes.

57 Teiseks, hagejal ei ole ka põhjendatud alust tugineda eespool punktis 51 viidatud kohtuotsusele BUPA (EU:T:2008:29) põhistamaks oma argumenti, mille kohaselt on võimalik osad Altmarki tingimused jätta kohaldamata. Tuleb meenutada, et nimetatud kohtuotsuses analüüsis Üldkohus sellise otsuse kehtivust, milles komisjon hindas EÜ artikli 87 lõike 1 põhjal Iirimaa eraõiguslikul ravikindlustusturul kehtivat riskide tasakaalustamise süsteemi (edaspidi „RES”). Eraõiguslik ravikindlustussüsteem Iirimaal põhines sisuliselt avatud liitumise kohustusel, mis kehtib igale isikule, sõltumata tema vanusest, soost või tervislikust seisundist, ning ühtsetel hindadel, mida kindlustusandjad kohustavad kohaldama kõigile kindlustusvõtjatele, mis tähendab, et kõik kindlustusvõtjad maksavad ühesugust kindlustusmakset sama liiki toote eest, sõltumata nende tervislikust seisundist. Selles osas nägi RES ette esiteks sissemakse tasumise riigiorganile Health Insurance Authority (ravikindlustusamet, edaspidi „HIA”) nende kindlustusandjate poolt, kelle riskiprofiil on parem kui turu keskmine riskiprofiil, ja teiseks HIA poolt vastava makse tegemise neile kindlustusandjatele, kelle riskiprofiil on halvem kui turu keskmine riskiprofiil. Neid makseid teostatakse HIA poolt spetsiaalselt selleks loodud ja viimase hallatava fondi vahendusel. Kindlustusandjate vahel sellise solidaarsussüsteemi kehtestamise eesmärk oli tagada Iirimaal eraõigusliku kindlustusturu stabiilsus ja neutraliseerida riskiprofiilide erinevust kindlustusandjate vahel, vältimaks seda, et kindlustusandjad oleksid ajendatud valikulise turustamise strateegiate abil keskenduma madala riskiga tarbijatele. Komisjon analüüsis seda süsteemi pärast kaebuse saamist ühelt kindlustusandjalt, kes oma positiivsema riskiprofiili tõttu tasus tunduvalt

kõrgemaid makseid kui teised. Olles analüüsinud RES-i, leidis komisjon, et see tähendab makseid, mis on piiratud kindlustusandjatele nende üldist majandushuvi pakkuva teenuse osutamise hüvitamiseks vajaliku miinimumiga ning ei kujuta endast seetõttu riigiabi EÜ artikli 87 lõike 1 tähenduses (eespool punktis 51 viidatud kohtuotsus BUPA, EU:T:2008:29, punktid 27, 37, 41 ja 43).

58 Pidades silmas eespool punktis 57 kirjeldatud RES-i omadusi, milleks on esiteks hüvitiste süsteemi neutraalsus hüvitise saajate tulu ja kasumi suhtes ning teiseks hüvitise saajate negatiivse riskiprofiiliga seotud lisakulude eripära, möönis Üldkohus, et ühte Altmarki tingimustest, st neljandat tingimust ei saanud antud juhul rangelt kohaldada (eespool punktis 51 viidatud kohtuotsus BUPA, EU:T:2008:29, punktid 246–248).

59 Esiteks, hageja ei väida, et TV2-le määratud hüvitisel olid samasugused eripärad nagu need, mis esinesid eespool punktis 51 viidatud kohtuotsuse BUPA (EU:T:2008:29) aluseks olnud asjas.

60 Selleks, et põhjendada antud asjas Altmarki tingimustest erandi tegemist, tugineb hageja üksnes avaliku ringhäälinguteenuse eripärale kui sellisele. Hageja sõnul on avaliku ringhäälinguteenuse eripära seotud raskustega, mis kaasnevad avaliku teenuse määratlemisega. Sellega seoses ta viitab protokollile liikmesriikide avalik-õigusliku ringhäälingu kohta, mis on lisatud EL toimimise lepingule (edaspidi „Amsterdami protokoll"). Ta väidab, et komisjon oleks Altmarki tingimuste analüüsimisel pidanud arvesse võtma seda, et Amsterdami protokolli kohaselt on liikmesriikidel õigus määratleda avaliku ringhäälinguteenuse ülesanded laialt ja kvalitatiivselt.

61 Sellega seoses tuleb meenutada, et Amsterdami protokolli sõnastuse kohaselt on selle akti eesmärk tõlgendada ELTL artikli 106 lõikes 2 sätestatud erandit (vt selle kohta kohtuotsus, 10.7.2012, TF1 jt *vs.* komisjon, T-520/09, EU:T:2012:352, punkt 94). Seega ei ole antud protokoll Altmarki tingimuste, mille eesmärk on tuvastada riigiabi olemasolu ja mitte selle kokkusobivus siseturuga, kohaldatavuse hindamisel asjakohane. Lisaks on Üldkohus juba otsustanud, et nõustuda ei saa sellega, et Amsterdami protokoll välistab konkurentsieeskirjade kohaldamise ning keelab komisjonil kontrollida, kas sihtotstarbeline rahastamine annab avalik-õiguslikele ringhäälinguorganisatsioonidele majandusliku eelise, tuginedes selleks Euroopa Kohtu poolt eespool punktis 7 viidatud kohtuotsuses Altmark (EU:C:2003:415) määratletud kriteeriumidele (eespool punktis 54 viidatud kohtuotsus Madalmaad *vs.* komisjon, EU:T:2010:525, punkt 149).

62 Lisaks, isegi kui riigiabi olemasolu hindamiseks peaks Amsterdami protokolli tunnistatama asjakohaseks, piirduks see esimese Altmarki tingimusega, mis käsitleb avaliku teenuse osutamise kohustust. Seega ei ole vaidlustatud seda, kas esimene Altmarki tingimus on antud asjas täidetud.

63 Teiseks, erinevalt hageja väidetust ei tulene eespool punktis 51 viidatud kohtuotsusest BUPA (EU:T:2008:29), et Üldkohtu hinnangul on võimalik täielikult välistada neljanda Altmarki tingimuse kohaldamine. Vastupidi, kuigi ta nõustus, et võttes arvesse kõnealuse hüvitise maksmise süsteemi eripärasid, ei saa seda tingimust kohaldada rangelt, rõhutas Üldkohus, et vaatamata nendele eripäradele oli komisjonil kohustus tagada, et ette nähtud hüvitis ei tähendaks võimalust hüvitada selle saajate tõhususe puudumisest tuleneda võivaid kulusid (eespool punktis 51 viidatud kohtuotsus BUPA, EU:T:2008:29, punktid 246 ja 249).

64 Teiseks väidab hageja, et komisjon jättis antud asjas Altmarki tingimuste – eelkõige teise ja neljanda tingimuse – kohaldamisel arvestamata asjaolu, et neid tingimusi on kohaldatud juba enne eespool punktis 7 viidatud kohtuotsuse Altmark (EU:C:2003:415) tegemist esinenud asjaoludele. Eespool punktis 11 viidatud kohtuotsuse TV2 I (EU:T:2008:457) punktidest 228 ja 232 nähtub, et sellisel juhul piisab, kui need tingimused on täidetud „sisuliselt".

65 Sellega seoses tuleb ühest küljest kõigepealt täpsustada, et eespool punktis 11 viidatud kohtuotsuse TV2 I (EU:T:2008:457) punktis 228 märkis Üldkohus – samal ajal rõhutades, et see ei kujutanud tema jaoks komisjoni pädevuse ületamist riigiabi valdkonnas –, et võttes arvesse Taani Kuningriigi esitatud

tõendeid, ei saa välistada, et meetodid, millest lähtudes TV2-le üle kantud litsentsitasu suurus kindlaks määrati, on objektiivsed ja läbipaistvad. Üldkohtu sõnul ei saa seega välistada, et nende meetmete põhjaliku analüüsi tulemusena nähtub, et Taani Kuningriik on taganud teise Altmarki tingimuse täitmise sisuliselt veel enne, kui Euroopa Kohus need tingimused oli määratlenud. Teisest küljest märkis Üldkohus nimetatud kohtuotsuse punktis 232, et kui kõigi nende tingimuste osas, mida arvestades määrati uurimisperioodil kindlaks see, kui suur osa litsentsitulust läheb TV2-le, oleks läbi viidud põhjalikum uurimine – st mis oleks pidanud olema komisjoni kohustus –, siis selle tulemusena oleks võidud jõuda järeldusele, et Taani Kuningriik oli taganud neljanda Altmarki tingimuse täitmise veel enne, kui Euroopa Kohus oli Altmarki tingimused defineerinud.

66 Eespool punktis 11 viidatud kohtuotsuse TV2 (EU:T:2008:457) punktidest 228 ja 232 tuleneb, et Üldkohtu arvates oleks kõigi nende tingimuste osas, mida arvestades määrati uurimisperioodil kindlaks see, kui suur osa litsentsitulust läheb TV2-le, läbi viidud põhjalikum uurimine, mida otsuses TV2 I ei tehtud, võinud viia komisjon järelduseni, et teine ja neljas Altmarki tingimus olid antud juhul täidetud. Mõiste „sisuliselt" võib tähendada ka seda, et Üldkohtu arvates ei saa välistada, et võttes arvesse juhtumi asjaolusid, olid teise ja neljanda Altmarki tingimuse spetsiifilised eesmärgid saavutatud. Ei näi loogiline väita, et kohaldada tuleb Altmarki tingimusi ja samal ajal püüda näidata mõiste „sisuliselt" kasutamisega, et tegelikult piisab ka nende tingimuste osalisest täitmisest.

67 Pealegi, hageja ise ei selgita, mida ta mõtleb teise ja neljanda Altmarki tingimuse „sisulise" kohaldamise all. Tema argumenti võib tõlgendada selliselt, et kuna ta kohaldas neid tingimusi asjaoludel, mis eelnesid eespool punktis 7 viidatud kohtuotsuse Altmark (EU:C:2003:415) kuulutamisele, siis oleks komisjon pidanud seda tõlgendama paindlikumalt, nii et neid saaks kohandada antud juhtumi konkreetsetele asjaoludele.

68 Kohtuistungil sellekohasele arupärimisele vastates viitas hageja 7. novembri 2012. aasta kohtuotsusele CBI *vs.* komisjon (T-137/10, EKL, EU:T:2012:584, punktid 85–89), millest tuleneb võimalus kohaldada Altmarki tingimusi paindlikumalt ja kohandatuna asjaomase valdkonna eripäradele.

69 Selle kohta tuleks täpsustada, et Üldkohus analüüsis nimetatud kohtuotsuses sellise otsuse kehtivust, millega komisjon oli ametlikku uurimismenetlust algatamata tuvastanud, et Pealinn Brüsseli piirkonna (Belgia) avalik-õiguslikele üldhaiglatele määratud hüvitised kujutavad endast siseturuga kokkusobivat riigiabi. Sellega seoses ta märkis, et ehkki Altmarki tingimused kehtivad erisusteta kõigi majandussektorite suhtes, tuleb nende kohaldamisel arvesse võtta asjaomase sektori eripära. Üldkohus meenutas lisaks, tuginedes eespool punktis 51 viidatud kohtuotsusele BUPA (EU:T:2008:29), et arvestades üldist majandushuvi pakkuvate teenuste osutamise ülesande erilist laadi, tuleb eespool punktis 7 viidatud Altmarki kohtuotsuse (EU:C:2003:415) kohaldamisel olla paindlik, lähtudes seal määratletud tingimuste mõttest ja eesmärgist, millest tingimuste sõnastamisel lähtuti, kohandatuna kohtuasja konkreetsetele asjaoludele. Lõpuks leidis Üldkohus, et eespool punktis 7 viidatud Altmarki kohtuotsuses (EU:C:2003:415) Euroopa Kohtu välja töötatud veotegevuse kriteeriume, mis kujutavad endast vaieldamatult konkurentsile avatud majandustegevust, ei saa sama rangelt kohaldada haiglaravi sektori suhtes, kus ei esine tingimata konkurentsi ning millel puudub selline kommertsaspekt (eespool punktis 68 viidatud kohtuotsus CBI *vs.* komisjon, EU:T:2012:584, punktid 85, 86 ja 89).

70 Sellest kohtuotsusest tuleneb, et Altmarki tingimuste paindlikum kohaldamine konkreetsel juhul võib olla põhjendatav konkurentsi ja kommertsaspekti puudumisega valdkonnas, milles hüvitise saaja aktiivselt tegutseb. Seega, võttes arvesse avalik-õigusliku ringhäälingu edastamise ülesannet, mida rõhutab Amsterdami protokoll, ei saa nõustuda sellega, et ringhäälingusektoris puudub konkurents ning kommertsaspekt. Antud juhul väljendub see aspekt eelkõige asjaolus, et TV2, mida osaliselt rahastatakse tema reklaamituludest, tegutses aktiivselt telereklaamiturul. Erinevalt eespool punktis 68 viidatud kohtuotsuse CBI *vs.* komisjon (EU:T:2012:584) aluseks olnud juhtumi asjaoludest ei õigusta käesoleva kohtuasja asjaolud seega Altmarki tingimuste paindlikumat kohaldamist.

71 Vaatamata kohtuistungil esitatud selgitustele jääb igal juhul hageja argument, mille kohaselt oleks komisjon pidanud tõlgendama Altmarki tingimusi paindlikumalt nii, et neid saaks kohandada juhtumi asjaoludele, ebamääraseks ja ebatäpseks, kuna hageja ei selgita, milles peaks kahe kõnesoleva tingimuse selline kohandamine seisnema.

72 Pealegi, kuigi sellise argumendi võiks kokku võtta nii, et antud asjas tuleks lugeda need kaks tingimust täidetuks, ei saa seda argumenti käesoleva väiteosa raames hinnata *in abstracto*, vaid seda tuleb edaspidi analüüsida koos kolmanda ja neljanda väiteosa raames esitatud argumentidega, milles hageja leiab, et nende kahe tingimuse kohaldamisel antud asjas on tehtud vigu.

73 Kõike eelnevat arvestades tuleb esimese väite esimene osa tagasi lükata.

– Teine väiteosa, mis puudutab õiguskindluse põhimõtte rikkumist

74 Käesoleva väite teises osas leiab hageja sisuliselt, et vaidlustatud otsus rikub õiguskindluse põhimõtet.

75 Argumentidest, milles hageja viitab õiguskindluse põhimõttele, tuleneb, et selle põhimõtte rikkumine on kaheosaline.

76 Esiteks, hageja väidab, et teise ja neljanda Altmarki tingimuse kohaldamine asjaoludele, mis leidsid aset enne eespool punktis 7 viidatud kohtuotsuse Altmark (EU:C:2003:415) kuulutamist, tähendab kõnealuste tingimuste tagasiulatuvat kohaldamist. Hageja sõnul kujutab tagasiulatuv kohaldamine endast õiguskindluse põhimõtte rikkumist.

77 Teiseks, hageja väidab, et antud juhul on tegemist õiguskindluse põhimõtte rikkumisega, võttes arvesse eelkõige asjaolu, et Altmarki tingimuste kohaldamise tõttu võis ta olla sunnitud tasuma intressi ajavahemiku eest, mil ebaseaduslikkus kestis, ning võimalikku hüvitist oma konkurentidele, nagu näevad ette eespool punktis 38 viidatud kohtuotsuse CELF (EU:C:2008:79) punktid 52 ja 53. Ta selgitab siinkohal, et õiguskindluse põhimõttega on iseäranis vastuolus see, kui tema kannab finantstagajärgi põhjusel, et talle seadusega pandud avaliku teenuse osutamise kohustuse eest makstavast hüvitisest komisjoni ei teavitatud, kuna leiti, et hüvitamise kord ei vasta täielikult rohkem kui 25 aastat pärast nimetatud korra vastuvõtmist koostatud tingimustele ning et ametiasutustel ei olnud mingit põhjust seda teada. Hageja sõnul on õiguskindluse põhimõtte rikkumine antud asjas seda ilmsem, et neljanda Altmarki tingimuse raames pani Euroopa Kohus liikmesriikidele uue kohustuse, nimelt kohustuse korraldada hankemenetlus.

78 Hageja esimene argument on lähedane argumentidele, mille ta esitas käesoleva väite esimese osa raames (vt eespool punkt 64). Nimelt, olgugi et esimese väiteosa raames märkis hageja, et Altmarki tingimuste kohaldamine enne eespool punktis 7 viidatud Altmarki kohtuotsuse (EU:C:2003:415) kuulutamist esinenud asjaoludele oleks pidanud olema „paindlik", leiab ta käesoleva väiteosa raames, et õiguskindluse põhimõtte kohaselt oleks komisjonil tulnud jätta kõnealused tingimused enne Euroopa Kohtu asjaomast otsust esinenud asjaoludele täielikult kohaldamata.

79 Esimene argument tuleb tagasi lükata. Kõigepealt tuleb meenutada, et eespool punktis 7 viidatud kohtuotsuse Altmark (EU:C:2003:415) tegi Euroopa Kohus eelotsusetaotluse menetlemise raames. Tuleb aga sedastada, et Euroopa Kohtule ELTL artikliga 267 antud pädevuse eesmärk on tagada liidu õiguse eelkõige vahetut õigusmõju omavate sätete ühetaoline tõlgendamine ja kohaldamine siseriiklikes kohtutes (kohtuotsus, 27.3.1980, Denkavit italiana, 61/79, EKL, EU:C:1980:100, punkt 15) ning et väljakujunenud kohtupraktika kohaselt ei ole eelotsusel mitte konstitutiivne, vaid puhtalt deklaratiivne väärtus, mistõttu selle mõju avaldub põhimõtteliselt alates tõlgendatud normi jõustumisest (vt kohtuotsus, 8.9.2011, Q-Beef ja Bosschaert, C-89/10 ja C-96/10, EKL, EU:C:2011:555, punkt 48 ja seal viidatud kohtupraktika). Euroopa Kohus võib küll erandjuhul, kohaldades liidu õiguskorrale omast õiguskindluse üldpõhimõtet, tõsiste probleemide vältimiseks piirata kõikide

huvitatud isikute võimalust tugineda mõnele tema tõlgendatud õigusnormile, et vaidlustada heauskselt loodud õigussuhteid (vt selle kohta eespool viidatud kohtuotsus Denkavit italiana, EU:C:1980:100, punkt 17, ja kohtuotsus, 19.12.2013, Association Vent De Colère! jt, C-262/12, EKL, EU:C:2013:851, punktid 39 ja 40). Sellegipoolest, nagu juba on märgitud eespool punktis 51 viidatud kohtuotsuses BUPA (EU:T:2008:29, punktid 158 ja 159), otsustas Euroopa Kohus seda erandjuhul kohaldatavat meedet eespool punktis 7 viidatud kohtuotsuse Altmark (EU:C:2003:415) kuulutamisel mitte kohaldada.

80 Seega, erinevalt sellest, mida väidab hageja, ei saa teist ja neljandat Altmarki tingimust jätta kohaldamata põhjusel, et neid tingimusi kohaldatakse antud juhul enne eespool punktis 7 viidatud kohtuotsuse (EU:C:2003:415) kuulutamist esinenud asjaoludele.

81 Hageja näib oma teise argumendiga väitvat, et antud juhul on tegemist õiguskindluse põhimõtte rikkumisega, võttes arvesse eelkõige finantstagajärgede tõsidust, mille toob tema jaoks kaasa Altmarki tingimuste kohaldamisel nende asjaomaste meetmete kvalifitseerimine riigiabiks, mis võeti ammu enne eespool punktis 7 viidatud kohtuotsuse Altmark kuulutamist (EU:C:2003:415).

82 Ka see argument ei ole vastuvõetav. Kohtupraktikast nähtub, et meetmest teatamata jätmisega abisaajale kaasnevad finantstagajärjed ei ole asjaolu, mis õiguskindluse üldpõhimõtet silmas pidades õigustab sellise kohtuotsuse ajalise kehtivuse piiramist, milles Euroopa Kohus tõlgendab ELTL artikli 107 lõiget 1 nii, et asjaomane meede osutub riigiabiks (vt selle kohta eespool punktis 79 viidatud kohtuotsus Association Vent De Colère! jt, EU:C:2013:851, punktid 40–42 ja seal viidatud kohtupraktika). Sellest tulenevalt ei saa hageja tugineda negatiivsetele finantstagajärgedele, mille toob tema jaoks kaasa Altmarki tingimuste kohaldamine asjaomastele meetmetele ja nende meetmete kvalifitseerimine riigiabiks ELTL artikli 107 lõike 1 tähenduses, nii nagu seda artiklit on tõlgendatud eespool punktis 7 viidatud kohtuotsuses Altmark (EU:C:2003:415), et nõuda õiguskindluse põhimõtte nimel antud asjas nende tingimuste kohaldamata jätmist.

83 Lisaks tuleb sedastada, et hageja ei soovi nende argumentidega tegelikult seada kahtluse alla Altmarki tingimuste tagasiulatuvat kohaldamist kui sellist, vaid eespool punktis 38 viidatud kohtuotsusest CELF (EU:C:2008:79) tulenevaid tagajärgi. Käesoleva hagi eesmärk, mis selgitab ka hageja põhjendatud huvi, on nimelt vältida intressi võimalikku maksmist ajavahemiku eest, mil ebaseaduslikkus kestis eespool punktis 38 viidatud kohtuotsuse CELF (EU:C:2008:79) mõttes, vaidlustades esiteks asjaomaste meetmete kvalifitseerimise riigiabiks (esimene, kolmas ja neljas väide) ja teiseks nende kvalifitseerimise uueks abiks.

84 Samas ei saa küsimust, kas õiguskindluse põhimõttega on kooskõlas see, kui hüvitise saajale pannakse kohustus – maksta tagasi summad, mida juhtumi asjaolude esinemise ajal käsitati hüvitisena avaliku teenuse ülesande osutamise eest – mis tulenes ELTL artikli 107 lõike 1 ja artikli 108 lõike 3 tõlgendamist puudutavate kohtuotsuste, mis tehti mitu aastat pärast hüvitise maksmist, koostoimes ja tagasiulatuvast kohaldamisest, lahendada käesoleva vaidluse raames, mis puudutab sellise otsuse kehtivust, milles komisjon kvalifitseeris sellise hüvitise riigiabiks. Siseriikliku kohtu ülesanne on hinnata vajaduse korral pärast Euroopa Kohtule eelotsusetaotluse esitamist, kas antud juhtumi asjaoludel on eespool punktis 38 viidatud kohtuotsuses CELF (EU:C:2008:79) välja toodud reeglid kohaldatavad. Igal juhul ei õigusta kohtupraktika praeguses seisus nende põhimõtete kohaldamise tagajärjed Altmarki tingimuste kohaldamata jätmist või paindlikumat kohaldamist.

85 Lõpuks, erinevalt sellest, mida väidab hageja, ei ole Euroopa Kohus neljanda Altmarki tingimuse kehtestamisega pannud liikmesriikidele – selleks, et valida avaliku teenuse osutamise kohustusi täitev ettevõtja – uut kohustust, mis seisneb avaliku hankemenetluse korraldamises alati ja kõikidel asjaoludel. Samas nähtub selle tingimuse sõnastusest, et niisuguse avaliku hankemenetluse korraldamine, mis võimaldab välja selgitada kandidaadi, kes on võimeline osutama nimetatud teenuseid üldsuse jaoks vähima võimaliku kuluga, on üks viis tagada neljanda Altmarki tingimuse täitmine. Sellegipoolest on Euroopa Kohus näinud ette teise viisi, kuidas kontrollida avaliku teenuse

osutamise kohustuste täitmise tõhusust. Ta sedastas selle kohta, et kui avalikku hankementlust ei ole korraldatud, võib sobiva hüvitise tase olla kindlaks määratud selliste kulude alusel, mida keskmise suurusega, hästi korraldatud juhtimise ja asjassepuutuva avaliku teenindamise nõudluse rahuldamiseks vajalike sobivate vahenditega varustatud ettevõtja oleks kandnud nende kohustuste täitmiseks, arvestades nende kohustuste täitmisega seotud tulu ja mõistlikku kasumit.

86 Eelnevast tuleneb, et õiguskindluse põhimõttega ei ole antud juhul vastuolus see, kui komisjon kvalifitseerib asjaomased meetmed riigiabiks ELTL artikli 107 lõike 1 tähenduses, nagu seda on tõlgendatud eespool punktis 7 viidatud kohtuotsuses Altmark (EU:C:2003:415).

87 Seega tuleb esimese väite teine osa tagasi lükata.

– Kolmas osa, mis puudutab TV2-le määratud hüvitise arvutamise korda vastavalt teisele Altmarki tingimusele

88 Käesoleva väite kolmandas osas märgib hageja, keda toetab Taani Kuningriik, et isegi kui komisjon leidis õigesti, et kõik Altmarki tingimused olid antud asjas kohaldatavad ning et neid tingimusi oleks tulnud kohaldada täpselt nii, nagu Euroopa Kohus on neid määratlenud eespool punktis 7 viidatud kohtuotsuses Altmark (EU:C:2003:415), on komisjon rikkunud teise tingimuse kohaldamisega õigusnormi.

89 Hageja ja Taani Kuningriik väidavad sisuliselt, et TV2-le määratud hüvitise arvutamise aluseks olevad parameetrid ja nende rakendamiseks tegelikult järgitud eeskirjad olid eelnevalt teada, objektiivsed ja läbipaistvad. Hüvitis nimelt määratleti kui ühelt poolt poliitilise otsuse alusel (Taani valitsuse ja parlamendi vahel sõlmitud nelja-aastased meediakokkulepped) TV2 käsutusse antavate vahendite ja teiselt poolt reklaamitulude ning muust tegevusest saadud tulude vaheline erinevus.

90 Täpsemalt öeldes väidab hageja esiteks, et teine Altmarki tingimus on vähemtähtis sellises olukorras nagu antud juhul, kus avaliku teenuse osutamise kohustuse täitmiseks vajalikke teenuseid said pakkuda vaid teatavad ettevõtjad.

91 Teiseks, hageja väitel on avalik-õigusliku ringhäälinguteenuse ülesande määratlemisel tuginemine pädevatele poliitilistele otsustajatele, et teha kindlaks ka selle ülesande täitmisega seotud kulud, kooskõlas kohtupraktikaga ja kohaldatava õigusliku raamistikuga.

92 Kolmandaks, hageja ja Taani Kuningriik heidavad komisjonile ette, et viimane piirdub üksnes väitega, et Taani ametiasutused ei ole hüvitise arvutamise parameetrite kohta esitanud teavet, selgitamata, milliste arvutuskriteeriumidega võiks tegemist olla või millised tunnused peaksid olema avalik-õigusliku ringhäälinguteenuse hüvitamist sätestavatel Taani eeskirjadel, et vastata teisele Altmarki tingimusele. Hageja väidab ka seda, et nende argumentidega ei ole komisjon tõendanud, et avalik-õigusliku ringhäälinguteenuse hüvitamist sätestavad Taani eeskirjad ei olnud ülemäärase hüvitamise takistamiseks sobivad.

93 Lõpuks, Taani Kuningriik märgib neljandaks, et käesolevas asjas on komisjon andnud teisele Altmarki tingimusele väära tõlgenduse, kuna see on kokkusobimatu esimese Altmarki tingimusega, nagu seda on tõlgendatud kohtupraktikas, mis annab liikmesriikidele avaliku teenuse ülesande määratlemisel laialdase vabaduse. Lisaks, selline tõlgendus on liiga lai ja viib seeläbi teise, kolmanda ja neljanda Altmarki tingimusega segiajamiseni. Taani Kuningriigi nendele argumentidele vastavad hageja argumendid, milles viimane väidab, et komisjoni ja Viasati märkustes tõstatatud tõhususe küsimus ei ole neljanda Altmarki tingimuse kohaldamisel asjassepuutuv.

94 Komisjon tõi vaidlustatud otsuses kõigepealt välja uurimisperioodil kehtinud Lov om radio-og fjernsynsvirksomhedi (ringhäälinguteenuse seadus) asjaomaste sätete sisu, mille esitasid Taani ametiasutused 24. märtsi 2003. aasta kirjas (vaidlustatud otsuse põhjendused 105 ja 106). Ta märgib eelkõige, et kultuuriminister määras TV2-le määratava hüvitise enamiku Taani parlamendis esindatud poliitiliste parteide allkirjastatud meediakokkuleppe raames ning et kõnealusel ajavahemikul kehtis kolm meediakokkulepet: aastaid 1994–1997 hõlmav meediakokkulepe, mis sõlmiti 16. septembril 1993, aastaid 1997–2000 hõlmav meediakokkulepe, mis sõlmiti 10. mail 1996, ja aastaid 2001–2004 hõlmav meediakokkulepe, mis sõlmiti 28. märtsil 2000. Seejärel märkis komisjon, et uuritaval perioodil ei kuulunud TV2-le määratud hüvitis hilisemale läbivaatamisele, isegi kui TV2 reklaamitulud 1999. aastal vähenesid. Komisjon märkis vaidlustatud otsuse põhjenduses 108 lisaks, et Taani ametiasutuste sõnul määrati hüvitis kindlaks esiteks TV2 eelarves ja raamatupidamisarvestuses sisalduvate hindade ja palkade indekseerimise alusel ning teiseks majandusanalüüsi põhjal. Majandusanalüüsi kohta märkis komisjon, et see koosnes 1995. ja 1999. aastal audiitorfirma KPMG antud kahest hinnangust (edaspidi „KPMG hinnangud”), mille eesmärk oli analüüsida reklaamituru arengute mitmesuguseid stsenaariume vastavatel litsentsitasude maksmise perioodidel, selleks et hinnata TV2 võimalike reklaamitulude suurust ja anda Taani parlamendile ja valitsusele tugevam alus teha meediapoliitikat käsitlevate arutelude käigus otsuseid litsentsitasudest saadava tulu kindlaksmääramise ja jaotamise kohta. Komisjon võttis oma analüüsi kokku vaidlustatud otsuse põhjendustes 114–116 järgmiselt:

„(114)
Komisjon on arvamusel, et Taani parlamendi kaasamine menetlusse, mille tulemusel kehtestati litsentsitasu, tagas teatava läbipaistvuse ja objektiivsuse. Pealegi sõlmiti meediakokkulepped, millega määrati kindlaks TV2-le minev litsentsitasude summa, mitu aastat varem ning uuritaval perioodil ei korrigeeritud TV2 hüvitist edaspidi kordagi.

(115)
Ent KPMG koostatud [hinnangutes] prognoositi ainult TV2-le mineva reklaamitulu summat (st tulude poolt). Nimetatud [hinnangutes] ei võetud seisukohta hüvitise määramisel arvestatava kulude poole suhtes ning komisjonile tundub, et meediakokkulepped põhinesid üksnes TV2 varasemate aastate kulude indekseerimisel. Taani ametiasutused osutasidki, et hüvitis määrati kindlaks TV2 eelarves ja raamatupidamisarvestuses sisalduvate hindade ja palkade indekseerimise alusel ning majandusanalüüside põhjal, milles hinnati vaid tulude poolt, samuti ei käsitletud neis 16. septembril 1993 sõlmitud meediakokkuleppega hõlmatud ajavahemikku.

(116)
Peale selle ei osuta miski hüvitise arvutamise aluseks olevatele parameetritele. Hüvitise summa kehtestati küll eelnevalt, kuid teise Altmarki kriteeriumi kohaselt peavad ka parameetrid, mille alusel avaliku teenuse hüvitis arvutatakse, olema eelnevalt objektiivselt ja läbipaistvalt kindlaks määratud.”

95 Eespool punktis 94 esitatud kaalutlustest nähtub, et analüüsides TV2-le määratud hüvitise arvutamise korda teisest Altmarki tingimusest lähtudes, võttis komisjon arvesse asjaolu, et selle hüvitise summa määrati kindlaks Taani parlamendi järelevalve all ja KPMG hinnangute alusel, mille sisu komisjon analüüsis. Komisjon isegi tunnistas vaidlustatud otsuse põhjenduses 114, et Taani parlamendi kaasamine hüvitise kehtestamise menetlusse tagas „teatava läbipaistvuse ja objektiivsuse”. Lisaks tuleneb nimetatud põhjendusest, et kaks muud tegurit nagu asjaolu, et TV2 litsentsitasud olid meediakokkulepetes kindlaks määratud juba mitu aastat varem, samuti asjaolu, et uuritaval perioodil TV2 hüvitist enam ei korrigeeritud, tugevdasid „läbipaistvust ja objektiivsust”.

96 Sellegipoolest ei ole Taani parlamendi kaasamine, mis tagab „teatava läbipaistvuse ja objektiivsuse”, komisjoni sõnul piisav, et pidada TV2 hüvitise arvutamise korda teisele Altmarki tingimusele vastavaks. Nimelt asjaolu, mis määras kindlaks komisjoni järelduse, mille kohaselt ei olnud see tingimus täidetud, näib olevat see, et KPMG hinnangud puudutasid vaid TV2 eeldatavaid reklaamitulusid ega analüüsinud TV2-le määratud hüvitise arvutamise „kulude” osa, mis põhineb üksnes TV2 poolt varasematel aastatel tegelikult kantud kuludel, mida on suurendatud indekseerimise võrra.

97 Seega asjaolu, et hüvitise suuruse kindlaksmääramisel on aluseks võetud hüvitise saaja tegelikult kantud kulud, ei vasta komisjoni sõnul teisele Altmarki tingimusele. Sellest võib järeldada, et komisjoni hinnangul oleks teisele Altmarki tingimusele vastamiseks pidanud hüvitise arvutamise parameetrid olema sõnastatud viisil, mis võimaldab mõjutada või kontrollida hüvitise saaja kulutuste ja kulude taset. Seega näib, et komisjoni arvates hõlmab teine Altmarki tingimus hüvitise saaja tõhususe mõistet.

98 Vaidlustatud otsuse eespool punktis 97 antud tõlgendust kinnitab komisjoni vastus hageja esitatud argumentidele. Komisjon väitis nimelt kostja vastuses, et hageja arutluskäik tugineb ainuüksi seadusandliku võimu suveräänsusele ning eirab seetõttu hüvitise arvutamise tehnilisi tunnuseid. Ta lisab, et selle arutluskäigu kohaselt piisab teise Altmarki tingimuse täitmiseks sellest, kui liikmesriik on eelnevalt kindlaks määranud hüvitise summa, olenemata selle suurusest. Komisjoni sõnul eeldab see tingimus niisiis, et valitud arvutamise parameetrid oleksid sellised, mis takistavad ülemäärase hüvitise maksmist ja tagavad avaliku teenuse tõhususe. Komisjon kinnitab lisaks, et isegi kui TV2 on ainus ettevõtja, kes võib tagada kõnealuse avaliku teenuse osutamise, on siiski vajalik vältida ülemäärase hüvitise maksmist ja tagada avaliku teenuse tõhusus, vältimaks TV2-le määratud hüvitiste kvalifitseerimist riigiabiks.

99 Tuleb tõdeda, et teise Altmarki tingimuse käsitlus sellisena, nagu see tuleneb vaidlustatud otsusest ja nagu on seda tõlgendatud kostja vastuses, on väär.

100 Kuna Altmarki tingimused on seotud ühega neljast ELTL artikli 107 lõike 1 tähenduses riigiabi moodustavast komponendist, nimelt abisaajale eelise andmisega (vt eespool punktid 46–49), on kõikide nende tingimuste ühine eesmärk kontrollida, kas ettevõtjale avaliku teenuse osutamise eest makstav hüvitis hõlmab majandusliku eelise andmist, mis võib eelistada seda ettevõtjat konkureerivatele ettevõtjatele.

101 Olgugi et kõik tingimused on omavahel ühise eesmärgi kaudu seotud, on kõikidel Altmarki tingimustel iseseisev ja teistest erinev roll.

102 Teine Altmarki tingimus eespool punktis 7 viidatud kohtuotsuse Altmark (EU:C:2003:415) punktis 90 esitatud sõnastuses nõuab, et parameetrid, mille alusel see hüvitis arvutatakse, peavad olema eelnevalt objektiivselt ja läbipaistvalt kindlaks määratud, et vältida majanduslikku kasu, mis annaks abi saavale ettevõttele konkureerivate ettevõtete ees soodsama positsiooni.

103 Selle tingimuse sisu on kindlaks määratud eespool punktis 102 viidatud lause esimeses osas. Sellest nähtub, et teine Altmarki tingimus esitab kolm nõuet, millele hüvitise arvutamise parameetrid peavad vastama selleks, et arvutus oleks usaldusväärne ja et komisjonil oleks võimalik seda kontrollida. Nende nõuete kohaselt tuleb hüvitise arvutamise parameetrid kehtestada eelnevalt läbipaistvas menetluses ning need peavad olema objektiivsed. Eespool punktis 7 viidatud kohtuotsuses Altmark (EU:C:2003:415) ei ole kordagi mainitud, et teise tingimuse kohaselt peavad hüvitise arvutamise parameetrid olema koostatud viisil, mis võimaldab mõjutada või kontrollida hüvitise saaja kantud kulude taset.

104 Komisjon näib teise Altmarki tingimuse tõlgendamisel asuvat seisukohale, et hüvitise arvutamise parameetrid peavad olema mitte ainult objektiivsed ja kehtestatud eelnevalt läbipaistva menetluse raames, vaid ka tagama avaliku teenuse haldamise tõhususe. Selline tõlgendus, mis on teise Altmarki tingimusega vastuolus, viib antud asjas analüüsitava tingimuse ja neljanda tingimuse segiajamiseni.

105 Teise Altmarki tingimuse tõlgendamist viisil, nagu seda tegi komisjon, ei toeta kohtupraktika ega selle lause teine osa, millega Euroopa Kohus nimetatud tingimuse sõnastas ja mida on korratud eespool punktis 102. Nimelt, see tekstiosa üksnes tuletab meelde kõikide Altmarki tingimuste ühist eesmärki ega täienda teist tingimust neljandale tingimusele omase tõhususe nõudega.

106 Neid asjaolusid arvesse võttes tuleb asuda seisukohale, et nõudes TV2-le määratava hüvitise arvutamise parameetrite osas sellist sõnastust, mis tagab, et TV2 poolt avaliku teenuse ülesande täitmine toimub tõhusalt, on komisjon rikkunud õigusnormi. Kuna rikkumine puudutab just teise Altmarki tingimuse ulatust, mõjutab see TV2-le määratava hüvitise arvutamise korra hindamist, mida komisjon tegi vaidlustatud otsuse punktides 112–117.

107 Lõpuks tuleb tunnistada, et etteheited, mis hageja esitas vaidlustatud otsuse põhjenduse 116 kohta, on põhjendatud. Nimelt, kuna vaidlustatud otsuse põhjendustes 112–115 analüüsis komisjon selle otsuse põhjendustes 105–111 esitatud hüvitise arvutamise korda, näib otsuse põhjenduses 116 toodud järeldus, mille kohaselt „ei osuta miski hüvitise arvutamise aluseks olevatele parameetritele", sellele eelnenud analüüsile vasturääkiv või isegi mõttetu. Komisjon kõigest kordab selles põhjenduses teise Altmarki tingimuse sisu, seostamata seda eelnevates põhjendustes sõnastatud märkustega.

108 Seega tuleb hageja esimese väite kolmas osa lugeda põhjendatuks.

109 Tasub siiski meenutada, et kui otsuse teatud põhjendused on iseenesest oma olemuselt sellised, et nende alusel võib otsuse õiguslikult piisavalt põhjendatuks lugeda, siis ei mõjuta otsuse ülejäänud põhjendustes tehtud vead mingil juhul otsuse resolutiivosa. Lisaks sellele, kui komisjoni otsuse resolutiivosa tugineb arutluskäigu mitmele iseseisvale alussambale, millest igaühest piisaks sellise resolutiivosa põhjendamiseks, siis tuleb see otsus tühistada põhimõtteliselt vaid juhul, kui arutluskäigu iga iseseisev alussammas on õigusvastane. Seda eeldust arvestades ei ole vaidlustatud otsuse tühistamine õigustatud otsuses esineva vaid otsuse argumentatsiooni ühte iseseisvat osa puudutava eksimuse või muu otsuse õigusvastaseks muutva asjaolu alusel, sest sellel ei saa otsuse koostanud institutsiooni poolt heakskiidetud resolutiivosa seisukohast olla määravat mõju (vt kohtuotsus, 14.12.2005, General Electric *vs.* komisjon, T-210/01, EKL, EU:T:2005:456, punktid 42 ja 43 ja seal viidatud kohtupraktika; vt ka selle kohta kohtuotsus, 9.9.2010, Evropaïki Dynamiki *vs.* komisjon, T-387/08, EU:T:2010:377, punkt 59).

110 Võttes antud juhul arvesse esiteks seda, et Altmarki tingimused on kumulatiivsed, ja teiseks, et komisjon leidis vaidlustatud otsuses, et nii teine kui ka neljas nendest tingimustest ei olnud täidetud, siis asjaolu, et vaidlustatud otsuse see osa, mis puudutab teist Altmarki tingimust, oli õigusvastane, ei ole piisav, et tunnistada hagi vastuvõetavaks ja tühistada vaidlustatud otsus osas, milles komisjon kvalifitseeris vaidlusalused meetmed riigiabiks.

111 Seega tuleb esimese väite neljandat osa, mis puudutab TV2-le määratud hüvitise arvutamise korra hindamist, analüüsida neljanda Altmarki tingimuse alusel.

– Neljas väiteosa, mis puudutab TV2-le määratud hüvitise arvutamise korra hindamist neljanda Altmarki tingimuse alusel

112 Esimese väite neljandas osas leiab hageja, keda toetab Taani Kuningriik, analoogselt kolmandale väiteosale, et isegi kui komisjon leidis õigesti, et kõik eespool punktis 7 viidatud kohtuotsuses Altmark (EU:C:2003:415) sõnastatud tingimused olid käesolevas kohtuasjas kohaldatavad ning et neid tingimusi tuli kohaldada täpselt nii, nagu Euroopa Kohus on neid selles kohtuotsuses määratlenud, on komisjon neljanda tingimuse kohaldamisega rikkunud õigusnormi.

113 Esiteks väidab hageja, et komisjoni hinnang põhineb vääral eeldusel, nagu oleks kõnealusel turul ja asjaomasel perioodil olnud võimalik tuvastada „keskmise suurusega, hästi korraldatud juhtimise ja vajalike sobivate vahenditega varustatud" ettevõtja, kelle kulude taset oleks saanud võrrelda tema enda kulude tasemega. Hageja väidab, et Taanis üldjuhul ja käesolevas asjas arutusel oleva olukorra puhul, kus avaliku teenuse ülesanded on määratud üksnes riigiettevõtetele, puudub kõnealuste teenuste jaoks turg ja seega ka tarvilik võrdluspunkt, mis võimaldaks määrata kindlaks avaliku teenuse osutamisega seotud keskmised kulud. Hageja on arvamusel, et konkreetset ülesannet saab täita vähem või rohkem

kulukalt, olenevalt sellest, millist kvantitatiivset või kvalitatiivset taset soovivad ametiasutused, kes määravad ülesandeid ja annavad nende täitmiseks vajalikke vahendeid. Seega ei ole tema sõnul olemas näiteks objektiivset vastust küsimusele, kas tõhusam on panna rõhku Taani televisiooni draamasaadetele või päevakajalistele saadetele, erinevustega selles osas, millised kulud sellega kaasnevad.

114 Siinkohal tuleb sedastada, et juhul, kui avaliku teenuse ülesande täitmise eest vastutav ettevõtja ei ole valitud avaliku hankemenetluse käigus, võib neljanda Altmarki tingimuse kohaldamine tuua kaasa praktilisi raskusi. Esiteks, „hästi korraldatud juhtimise ja vajalike sobivate vahenditega varustatud" ettevõtja mõiste eeldab tingimata selle üksuse laia kaalutlusruumi, kes seda kohaldab. Teiseks, kahe ettevõtja – kellest üks on avalik-õiguslik ja vastutab avaliku teenuse ülesande täitmise eest, ning teine eraõiguslik, kellel ei ole sellist ülesannet – võrdlemine ei ole lihtne, võttes eelkõige arvesse asjaolu, et avaliku teenuse ülesande täitmise eest vastutavale ettevõtjale laienevad teatavad spetsiifilised kvaliteedinõuded. Hageja märgib selle kohta, et ka komisjon ise näib tunnistavat raskusi, mille tekitab TV2 ja ühe temaga konkureeriva ettevõtja võrdlemine, mööndes eelkõige vaidlustatud otsuse põhjenduses 242, et Taani turul tegutsevad operaatorid ei ole nii sarnases olukorras, et oleks võimalik vahetult võrrelda nende tulemuslikkust.

115 Hoolimata raskustest, mis on seotud neljanda Altmarki tingimuse kohaldamisega sellises olukorras nagu käesolevas asjas, kus avaliku teenuse osutamise kohustuste eest vastutav ettevõtja ei ole valitud avaliku hankemenetluse käigus, tuleb hageja argument siiski tagasi lükata.

116 Nimelt, kuna avalikku hankemenetlust ei korraldatud, mis oleks võimaldanud valida kandidaadi, kes suudab avaliku teenuse ülesannet osutada kõige odavamalt, peab sobiva hüvitise tase olema kindlaks määratud selliste kulude analüüsi alusel, mida keskmise suurusega, hästi korraldatud juhtimise ja vajalike vahenditega varustatud ettevõtja oleks kandnud nende kohustuste täitmisel. Sellise ettevõtja leidmise eesmärk on optimeerida avaliku teenuse ülesande täitmiseks vajalikuks peetava hüvitise summat ja vältida hüvitise arvutamisel ebatõhusa ettevõtja kõrgete kulude võrdluspunktina arvesse võtmist. Kui hüvitise summat ei optimeerita, ei saa välistada, et hüvitisega kaasneb majandusliku eelise andmine, mis võib soodustada seda saavat ettevõtjat tema konkurentidele.

117 Lisaks on Euroopa Kohus neljanda Altmarki tingimuse sätestamisel õigesti märkinud, et selleks, et see tingimus oleks täidetud olukorras, kus hüvitise saajat ei ole valitud avaliku hankemenetluse käigus, tuleb hüvitise saaja asemel kasutada muud võrdlusettevõtjat. Seega ei piisa antud tingimuse täitmiseks sellest, kui liikmesriik on seisukohal, et võttes arvesse avaliku teenuse ülesande spetsiifikat, ei ole hüvitise saajaga võrreldavat ettevõtjat võimalik turul kindlaks määrata ning seejärel tõendada, et hüvitise saaja ise on „hästi korraldatud juhtimise ja vajalike vahenditega varustatud ettevõtja" selle tingimuse tähenduses.

118 Hageja esitatud argument tähendab komisjoni sõnul seda, et sellegipoolest on võimatu võrrelda avalike ringhäälinguorganisatsioonide kulusid, kuna nende kõigi omavaheline olukord ja iga üldist majandushuvi pakkuv teenuse olukord on erinev. Sellise argumendiga nõustumine muudaks neljanda Altmarki tingimuse sisutühjaks.

119 Lõpuks, igal juhul on ringhäälinguvaldkonnas suur osa eraõiguslike ja avalik-õiguslike ringhäälinguorganisatsioonide kuludest sisult sarnased ja neid võib võrrelda, isegi kui võtta arvesse avalik-õiguslikule ettevõtjale pandud avaliku teenuse osutamise kohustust. Nii eraõiguslikud kui ka avalik-õiguslikud ringhäälinguorganisatsioonid peavad kandma intellektuaalomandiõigustega seotud kulusid, tootmis- ja kaastootmiskulusid, toote- ja projektiarenduse raames ostetud kaupade ja teenuste kulusid ning personalikulusid. Lisaks, üks osa avalik-õiguslike ringhäälinguorganisatsioonide programmist ja tootmisest ei erine sisuliselt eraõiguslike äriühingute pakutavast, mis võimaldab kulude võrdlemist vähemalt teatud määral. Neil asjaoludel ei saa hageja väita, et ühtki „hästi korraldatud

juhtimise ja vajalike vahenditega varustatud ettevõtjat" neljanda Altmarki tingimuse mõttes ei olnud võimalik kindlaks määrata, kui ta isegi ei ole proovinud oma kulusid võrrelda mõne teise Taani ringhäälinguturul või sellega sarnasel turul tegutseva ettevõtja kuludega.

120 Lisaks, argumendiga, mis on esitatud käesoleva väite neljanda osa raames, rõhutab hageja tegelikult üksnes asjaolu, mille tõi välja nimetatud väite esimese osa raames, nimelt asjaolu, et neljas Altmarki tingimus ei olnud antud asjas kohaldatav. See argument on aga põhjendamatuse tõttu juba tagasi lükatud.

121 Esimene argument, mille hageja esitas esimese väite neljanda osa raames, tuleb seega tagasi lükata.

122 Teiseks, hageja väidab, et igal juhul oli neljas Altmarki tingimus sisuliselt täidetud, kuna ametivõimud – eelkõige Rigsrevisionen (Taani riigikontroll) – kontrollisid asjaomasel perioodil TV2 igal aastal, et teha kindlaks, kas selle ettevõtja juhtimine on hästi korraldatud ning kas tema kulude tase vastab nõuetele, mida peavad täitma hästi korraldatud juhtimise ja vajalike vahenditega varustatud ettevõtjad.

123 Komisjon väidab vastuseks hageja argumentidele, et Taani Kuningriik ei ole tõendanud, et neljas Altmarki tingimus oli täidetud, samas kui selline kohustus tal lasus. Komisjoni sõnul ei sisaldanud dokumendid, mis Taani Kuningriik ametliku uurimismenetluse raames esitas, ühtki selliste kulude analüüsi, mida keskmise suurusega, hästi korraldatud juhtimise ja vajalike vahenditega varustatud ettevõtja kannab kõnealuse avaliku teenuse kohustuse täitmisel.

124 Kõigepealt, mis puudutab tõendamiskoormuse küsimust, mille tõi välja komisjon, siis tuleb meenutada, et kuigi komisjonil tuleb tõendada riigiabi olemasolu, on asjaomane liikmesriik kohustatud vastavalt määruse nr 659/1999 artikli 10 lõikele 2 koostoimes artikli 2 lõikega 2 andma komisjonile kogu vajaliku teabe, et komisjon saaks teha otsuse uuritava meetme kvalifitseerimise kohta ja vajaduse korral selle kokkusobivuse kohta siseturuga.

125 Lisaks tuleneb esimest Altmarki tingimust käsitlevast kohtupraktikast, et kuigi liikmesriigil on lai kaalutlusõigus üldist majandushuvi pakkuva teenuse määratlemisel, tuleb tal tõendada, et täidetud on esimese Altmarki tingimuse nõuded avaliku teenuse kohustuse määratlemisel ja seoses asjaoluga, et hüvitise saaja on tegelikult vastutav nende kohustuste eest (eespool punktis 51 viidatud kohtuotsus BUPA, EU:T:2008:29, punkt 172).

126 Esimest Altmarki tingimust käsitlev kohtupraktika on üle kantav neljandale Altmarki tingimusele, millega kaasneb liikmesriigile kohustus tõendada, et kui avalikku hankemenetlust, mille eesmärk on valida asjaomase avaliku teenuse ülesande täitmise eest vastutav ettevõtja, ei korraldata, määratakse ettevõtjale makstava hüvitise tase kindlaks selliste kulude analüüsi põhjal, mida keskmise suurusega, hästi korraldatud juhtimise ja vajalike vahenditega varustatud ettevõtja, selleks et oleksid täidetud kõnealuse avaliku teenuse nõuded, võib oma ülesande täitmisel kanda. Kui ta seda ei tõenda, ei saa välistada, et avalikku teenust osutavale ettevõtjale määratud hüvitis sisaldab riigiabi komponenti.

127 Mis puudutab vastavat tõendamist käesolevas asjas, siis komisjon on oma analüüsis keskendunud Rigsrevisioneni poolt läbi viidud TV2 raamatupidamise kontrollile. Ta märgib selle kohta vaidlustatud otsuse põhjendustes 128–135, et Taani ametiasutuste hinnangul seisnes Rigsrevisioneni poolt TV2 kontrollimine mitte ainult raamatupidamise juhtimis- ja finantsauditite läbiviimises, vaid tähelepanu pöörati ka ettevõtte tõhususele. Komisjoni arvamuse kohaselt ei ole aga asjaolu, et TV2 raamatupidamisaruanded pidi heaks kiitma Taani kultuuriministeerium, piisav tõendamaks, et TV2 kulud vastavad keskmise hästi korraldatud juhtimisega ettevõtja kuludele. Seejärel märkis komisjon, et ametliku uurimismenetluse käigus tuginevad Taani ametiasutused eelkõige Rigsrevisioneni 2000. aasta aruandele. Selles aruandes võrreldi TV2 tootlikkust teataval määral DR-i ja välismaiste avalik-õiguslike ringhäälinguorganisatsioonide, nimelt British Broadcasting Corporation'i, edaspidi „BBC"; Sveriges Television'i, edaspidi „SVT", ja Norsk Riksringkastning'i, edaspidi „NRK" tootlikkusega. Kõnealuses aruandes leiti, et ajavahemikul 1990–1999 paranes nii DR-i kui ka TV2 tootlikkus ning et kolme

ülejäänud avalik-õigusliku ringhäälinguorganisatsiooniga võrreldes oli DR-i ja TV2 tootlikkus kasvanud rohkem või samaväärselt. Komisjon leidis, et see aruanne ei ole piisav, et tõendada neljanda Altmarki tingimuse täitmist, ja seda eelkõige järgmistel põhjustel:

— esiteks, komisjoni sõnul on küsitav, kas neljandast Altmarki tingimusest lähtudes on tagantjärele toimunud kontroll asjakohane, kui enne hüvitise summa kindlaksmääramist ei toimunud kulude analüüsi;

— teiseks märgib komisjon, et Rigsrevisioneni 2000. aasta aruanne on koostatud pärast meediakokkuleppeid, millega kehtestati hüvitise summa (vt eespool punkt 94). Seetõttu ei näita see, et hüvitis määrati kulude põhjal, mida oleks avaliku teenuse kohustuste täitmisel kandnud keskmine ettevõtja;

— kolmandaks, aruanne sisaldab võrdlust teiste avalik-õiguslikke ringhäälinguorganisatsioonidega, kellest ühtki ei saa pidada „keskmiseks" ettevõtjaks. Komisjon märkis selle kohta, et neljanda Altmarki kriteeriumi suhtes ei saa seega DR-i ja TV2 tootlikkuse võrdlusest teha mingeid järeldusi, võttes arvesse, et DR-il ei ole lubatud teenida reklaamiraha ja tema hüvitis määratakse samal alusel kui TV2-l. Seega ei vasta ta keskmise suurusega ringhäälinguorganisatsioonile. Mis puudutab võrdlust välismaiste avalik-õiguslike ringhäälinguorganisatsioonidega, siis komisjoni sõnul on aruandes TV2 tootlikkuse muutumist võrreldud teistest avalik-õiguslikest ringhäälinguorganisatsioonidest üksnes ühe organisatsiooni tootlikkuse muutumisega, kuid kontrollitud ei ole tõhususe kui sellise taset ega ka kulusid. Komisjoni hinnangul ei ole need andmed neljandast Altmarki tingimusest lähtudes lõplikud, kuna ringhäälinguorganisatsiooni tootlikkuse langus võib olla tingitud mitmest põhjusest;

— neljandaks, komisjon märkis, et Rigsrevisionen on oma aruandes ise toonitanud, et ta ei uurinud üksikasjalikult välismaiste ringhäälinguorganisatsioonide raamatupidamisaruandeid ja et seetõttu võib esineda erinevusi nende ringhäälinguorganisatsioonide tegevuses ja üksikute kirjete puhul kasutatud arvutusmeetodites. Rigsrevisionen märkis lisaks, et nimetatud aruande eesmärk oli võrrelda pigem tootlikkuse muutumist kui tootlikkuse taset ning et ta ei ole kirjeldatud muutumise põhjusi üksikasjalikumalt uurinud.

128 Komisjon järeldas kõikide nende märkuste põhjal, et Rigsrevisioneni 2000. aastal koostatud aruanne ei võimalda järeldada, et TV2 kulud vastasid kuludele, mida võis kanda keskmise suurusega, hästi korraldatud juhtimise ja vajalike vahenditega varustatud ettevõtja avaliku teenuse osutamise kohustuse täitmisel.

129 Hageja, keda toetab Taani Kuningriik, kritiseerib seda põhjendust kahe nurga alt. Esiteks puudutavad tema argumendid Rigsrevisioneni läbi viidud kontrolli laadi ja eelkõige vaidlustatud otsuse põhjendust 128. Teiseks, ta kritiseerib komisjoni hinnangut Rigsrevisioneni 2000. aasta aruandele.

130 Enne nende argumentide üksikasjalikku käsitlemist tuleb sedastada, et hageja soov on oma argumentidega sisuliselt tõendada, et TV2 oli „hästi korraldatud juhtimisega ja vajalike vahenditega varustatud" ettevõtja, mida kinnitasid ka Rigsrevisioneni iga-aastased aruanded ja mida dokumentaalselt tõendab Rigsrevisioneni 2000. aasta aruanne. Hageja ei vaidlusta aga komisjoni järeldust, mille kohaselt oli Rigsrevisioneni 2000. aasta aruanne koostatud meediakokkulepete alusel, millega kehtestati hüvitise summa.

131 Selle kohta on eespool punktis 117 juba märgitud, et neljanda Altmarki tingimuse kohaselt, nagu selle on sõnastanud oma otsuses Euroopa Kohus, on nõutav, et kui hüvitise saajat ei ole valitud avaliku hankemenetluse käigus, tuleb hüvitise tase määrata sellise võrdlusettevõtja kulude analüüsi põhjal, kes tegutseb tavapärastel turutingimustel ja on muu ettevõtja kui hüvitise saaja. Tuleb märkida, et

Euroopa Kohus ei ole kordagi vihjanud, et juhul, kui hüvitise saajat ei valita avaliku hankemenetluse käigus, siis on võimalik selle tingimuse täitmiseks tõendada, et hüvitise saaja ise oli „hästi korraldatud juhtimisega ja vajalike vahenditega varustatud" ettevõtja.

132 Järelikult, hageja, keda toetab Taani Kuningriik, argumendid kogumis ei tõenda, et komisjon on rikkunud õigusnormi, kui leidis, et neljas Altmarki tingimus ei olnud antud asjas täidetud. Igal juhul ja eeldusel, et neljandat Altmarki tingimust oleks antud ajas pidanud kohaldama sisuliselt või vähemalt paindlikult (vt eespool punktid 67–72), nagu väidab hageja, ei pea need argumendid paika ka lähemal uurimisel, mis esitatakse alljärgnevalt.

133 Esiteks, hageja väidab Rigsrevisioneni läbi viidud kontrolli kohta, et komisjon leidis vääralt, et kontroll piirdus vaid raamatupidamise juhtimis- ja finantsaudititega. Komisjon hindas vääralt Rigsrevisioneni pädevust ja rolli Taani konstitutsiooniõiguses. Hageja sõnul kontrollib Rigsrevisionen igal aastal TV2 raamatupidamist ning analüüsib selle raames, kas ettevõtjat on tõhusalt juhitud, ning eelkõige seda, kas kulusid on tõhusalt hallatud. Lisaks on Rigsrevisioneni aruanded avalikkusele kättesaadavad dokumendid, mis esitatakse Taani parlamendile ning riigikontrolöridele, kes võivad juhtida tähelepanu võimalikele vigadele. Seega ei saa neid käsitada lihtsalt kui dokumente, mille alusel Taani kultuuriminister kiidab heaks TV2 raamatupidamisaruanded. Lõpuks, hageja arvates on väär komisjoni väide, mille kohaselt raamatupidamise tagantjärgi kontrollimine ei ole neljanda Altmarki tingimuse seisukohalt asjassepuutuv. Tema sõnul saabki ettevõtja juhtimise tõhusust kontrollida selliste kulude põhjal alles tagantjärgi.

134 Siinkohal tuleb märkida, et vaidlustatud otsuse põhjenduses 128 märkis komisjon järgmist:

„[s]amuti väitis Taani [Kuningriik], et TV2 tegevuse pideva järelevalve käigus viis riigikontroll TV2 raamatupidamises läbi juhtimis- ja finantsauditeid ning pidevalt korraldati kontrolle, milles pöörati tähelepanu ka tõhususe küsimustele."

135 Vastuseks sellele väitele leidis komisjon samas põhjenduses, et

„[tema] arvamuse kohaselt ei ole aga asjaolu, et kultuuriministeerium pidi TV2 raamatupidamisaruanded heaks kiitma, piisav tõendamaks, et TV2 kulud vastavad keskmise hästi korraldatud juhtimisega ettevõtja kuludele."

136 Näib, et komisjon ei tee vahet ühelt poolt sõltumatu haldusorgani, nagu riigikontroll ehk antud juhul Rigsrevisionen, poolt teostatud kontrollil ja teiselt poolt vastutava ministri poolt teostatud kontrollil.

137 Hageja ja Taani Kuningriik, keda kohtuistungil küsitleti Taani kultuuriministri ja Rigsrevisioneni läbi viidud kontrollide vahelise seoses kohta, täpsustasid – ilma et komisjonil oleks sellele olnud vastuväiteid –, et kohaldatava Taani õiguse kohaselt oli TV2 raamatupidamise kontrolliaruannetele, mille viimane ette valmistas, vaja saada Taani kultuuriministri heakskiitu, kes võis vajaduse korral selle põhjal teha Taani parlamendile ettepaneku meetmete võtmiseks.

138 Lisaks, vastusena menetlust korraldavale meetmele esitasid pooled kohtuistungil oma seisukohad hageja ja Taani Kuningriigi koostatud dokumentide kohta, nimelt Lov om revision af statens regnskaberi (riigikontrolli seadus) tekst, eelkõige seaduse § 3, samuti teiste õigusaktide kohta, mis korraldasid Rigsrevisioneni pädevust asjaomasel perioodil.

139 Taani Kuningriigi esitatud dokumentidest nähtub, et ajavahemikul 1995–2002 oli Lov om revision af statens regnskaberi § 3 sõnastatud järgmiselt:

„Uurimise käigus kontrollitakse raamatupidamisaruannete korrektsust ja seda, kas arvete tasumisega seotud otsused on kooskõlas väljastatud lubadega, seadustega ja teiste eeskirjadega, samuti sõlmitud kokkulepetega ja tavapärase praktikaga. Lisaks hinnatakse küsimust, millises ulatuses tuleb arvesse võtta usaldusväärse finantsjuhtimise huvi vahendite haldamisel ning raamatupidamisaruandeid esitanud ettevõtjate juhtimist."

140 Taani Kuningriik esitas muu hulgas Lov om revision af statens regnskaberi ettevalmistavate materjalide teksti, kinnitades, et Taani õigustavas on sellisel tekstil eriline tähtsus. Ettevalmistavates materjalides on märgitud järgmist:

„Riigikontrolli seaduse § 3 kohaselt hõlmab Rigsrevisioneni kontroll lisaks finantskontrollile, mis kujutab endast raamatupidamisaruannete korrektsuse kontrollimist ning lubadest ja eeskirjadest kinni pidamist, ka „[…] hinnangu andmist küsimusele, mil määral tuleb arvesse võtta usaldusväärse finantsjuhtimise huvi vahendite haldamisel ning raamatupidamisaruandeid esitanud ettevõtjate juhtimist", [s]t eelkõige tootlikkuse ja tõhususe kontrollimist. Kuna selline korraldusmudel toimib üksnes osade turutingimuste puhul, põhineb juhtimiskontroll suuresti turumehhanismide asendamisel ja nende korrigeerimisel."

141 Taani Kuningriik järeldab sellest, et kogu asjaomase perioodi vältel kontrolliti pidevalt TV2 tootlikkust ja tõhusust. Kontrolli lõpetas erakorraline audit, mis viidi läbi vastavalt Lov om revision af statens regnskaberi § 17 lõikele 2 ja mille järeldused on toodud Rigsrevisioneni 2000. aasta aruandes.

142 Viasat vastab sellele, et iga-aastased juhtimisauditid ei puudutanud TV2 tootlikkust ja tõhusust, vaid üksnes juhtimissüsteemide vormis valitsemisvahendite olemasolu. Ainus audit, mille käigus kontrolliti TV2 tootlikkust asjaomasel perioodil, oli see, millel põhines Rigsrevisioneni 2000. aasta aruanne.

143 Siiski tuleneb Taani Kuningriigi viidatud sätetest, et Rigsrevisioneni läbi viidud kontrolli ulatus ületab tavapärase raamatupidamisarvestuse kontrolli ulatust ja hõlmab TV2 juhtimise tõhusust. Samas on selge, et ainus dokument, mis annab selle asutuse poolt läbi viidud kontrolli praktilise tulemuse ja mis on haldusmenetluse ajal komisjonile edastatud, on Rigsrevisioneni 2000. aasta aruanne.

144 Selle aruande kohta tuleb märkida, et hageja üksnes nendib, et komisjoni kriitika aruande kohta ei ole õigustatud selles osas, milles komisjon heidab talle ette, et see on tehtud pärast kahte nelja-aastast meediakokkulepet tagantjärgi ja ei sisalda võrdlusi „keskmise suurusega telekanalitega".

145 Need väited ei ole piisavad, et seada kahtluse alla vaidlustatud otsuse põhjenduses 135 antud komisjoni hinnangut, mille kohaselt ei ilmne aruandest, nagu oleksid TV2 kulud samad, mida oleks kandnud avaliku teenuse osutamisel keskmine hästi korraldatud juhtimisega ettevõtja. Nimelt, see hinnang põhineb mitmel etteheitel, mille komisjon esitas Rigsrevisioneni 2000. aasta aruande kohta (vt eespool punkt 127), mida hageja ei ole eraldi vaidlustanud. Hagejal ei ole vastuväiteid asjaolu kohta, et selle aruande eesmärk oli uurida DR-i ja TV2 tootlikkuse muutumist kümne aasta vältel ajavahemikus 1991–2000 ja mitte kehtestada tootlikkuse taset nende kahe ettevõtja jaoks, ega asjaolu, et aruandes ei ole analüüsitud tootlikkuse tõusu või languse põhjuseid. Seega ei võimalda TV2 tootlikkuse muutumist puudutavad andmed teha järeldusi küsimuse kohta, kas talle ette nähtud hüvitise tase vastas kuludele, mida oleks kandnud keskmine, hästi korraldatud juhtimisega ja vajalike vahenditega varustatud ettevõtja talle määratud avaliku teenuse osutamisel.

146 Hagejal ei ole vastuväiteid ka asjaolu kohta, et Rigsrevisioni 2000. aasta aruanne ei põhine välismaiste ringhäälinguorganisatsioonide raamatupidamisarvestuse üksikasjalikul analüüsil ega sea kahtluse alla komisjoni järeldust, kes väidab, et TV2 tootlikkuse võrdlemine DR-iga ja välismaiste avalik-õiguslike ringhäälinguorganisatsioonidega, st nende organisatsioonidega, mis ei tegutse tavapärastel turutingimustel, ei ole neljanda Altmarki tingimuse seisukohalt lõplik.

147 Lõpuks tuleb sarnaselt Viasatile märkida, et kõnealune aruanne avaldati 2000. aasta novembris, st pärast viimase nelja-aastase meediakokkuleppe sõlmimist (vt eespool punkt 94). Järelikult, isegi kui selles aruandes tuvastati TV2 tootlikkuse tõus, ei saanud see asjaolu mõjutada TV2-le asjaomasel perioodil määratud hüvitise taset.

148 Eelnevat arvesse võttes tuleb asuda seisukohale, et hageja esitatud argumendid ei ole piisavad tõendamaks, et komisjon on rikkunud õigusnormi, kui analüüsis TV2-le määratud hüvitise arvutamise korda neljanda Altmarki tingimuse alusel.

149 Nagu eelnevalt on märgitud, siis tuleneb nii eespool punktis 7 viidatud kohtuotsusest Altmark (EU:C:2003:415) kui ka sellele järgnenud kohtupraktikast, mida on meenutatud eespool punktis 54, et selles kohtuotsuses sõnastatud tingimused, tuvastamaks ega avaliku teenuse osutamise kohustuse eest makstav hüvitis ei anna hüvitise saajale eelist, on kumulatiivsed. Kuna ei ole tuvastatud, et komisjon on rikkunud õigusnormi, kui ta leidis, et TV2-le määratud avaliku teenuse osutamise kohustuse täitmise eest makstava hüvitise arvutamise kord ei vasta neljandale Altmarki tingimusele, siis tuleb tõdeda, et asjaomased meetmed andsid TV2-le eelise ELTL artikli 107 lõike 1 mõttes.

150 Seetõttu tuleb hageja esimese väite neljas osa tagasi lükata.

151 Sellest tuleneb, et vaatamata komisjoni tehtud veale teise Altmarki tingimuse hindamisel tuleb esimene väide tagasi lükata.

Kolmas väide, mis puudutab ELTL artikli 107 lõike 1 rikkumist, kuna komisjon leidis, et TV2 kaudu piirkondlikele jaamadele üle kantud litsentsitasud kujutavad endast TV2-le antud riigiabi

152 Kolmandas väites, mis on esitatud teise võimalusena esitatud nõude teise punkti põhjendamiseks, leiab hageja, et komisjon on aastate 1997–2002 kohta vääralt kaasanud hüvitise arvutamisse litsentsitasud, mis pärast ülekandmist TV2 fondist TV2-le kanti edasi TV2 piirkondlikele jaamadele. Pärast seda, kui TV2 fond, mis oli vastutav DR-i litsentsitasudest saadud tulu jaotamise eest piirkondlike jaamade vahel, 1996. aasta lõpus tegevuse lõpetas, pani seadusandja selle ülesande TV2-le. Hageja väidab, et TV2 kaheksa piirkondlikku jaama oli eraldi juriidilised isikud, kellel igaühel oli oma programm, neil oli oma tootmine, tulud, kulud, juhatus, raamatupidamisarvestus ja töötajad. TV2 roll oli sealjuures kõigest olla „makseasutus” või „maksekanal” ning ta ei saanud neile jaamadele üle kantud tuludest mingit eelist. Sellises olukorras ei saa TV2 pidada tulu saajaks ega vastutavaks nendelt tuludelt intressi tasumise eest ajavahemikul, mil ebaseaduslikkus kestis eespool punktis 38 viidatud kohtuotsuse CELF (EU:C:2008:79) mõttes.

153 Komisjon kinnitab vastuseks nendele argumentidele, et hageja väide tuleneb vaidlustatud otsuse põhjenduse 194 väärast tõlgendamisest. Nimetatud põhjendusest nähtub üksnes see, et kõnealused summad olid ülemäärase hüvitise raames tasaarvestatud. Nimelt, need summad olid üheaegselt kaasatud nii kuludesse kui tuludesse, mistõttu ei saanud need kuidagi mõjutada lõplikku arvutust, mis on toodud vaidlustatud otsuse põhjenduse 195 järel tabelis nr 1. Komisjon leiab veel, et tema arvates ei olnud TV2 piirkondlikele jaamadele üle kantud abi saaja ega saanud vahendaja rollist mingisugust eelist. Seega ei ole hageja vastutav nendelt summadelt intressi tasumise eest ajavahemikul, mil ebaseaduslikkus kestis eespool punktis 38 viidatud kohtuotsuse CELF (EU:C:2008:79) mõttes ning järelikult puudus tal selles osas põhjendatud huvi nõuda otsuse tühistamist.

154 Hageja tunnistab pärast komisjoni selgituste ärakuulamist oma repliigis, et tema kolmas väide tuleneb kõnealuse põhjenduse väärast tõlgendamisest, ja märgib, et selle väite võib ainetuse tõttu tagasi lükata. Kohtuistungil avaldas hageja, et repliigis välja toodud motiive ei tuleks tõlgendada nii, et ta loobub sellest väitest. Ta palus Üldkohtul välja tuua põhjus, miks tema arusaam vaidlustatud otsusest oli selles osas väär, ja seejärel lükata tema väide tagasi, kuna see põhineb vääral eeldusel.

155 Viasat omalt poolt distantseerub komisjoni seisukohtadest ja kinnitab, et kõnealused tulud kujutavad endast TV2-le antud riigiabi ning viitab selles osas seisukohtadele, mille ta tõi välja kohtuasjas T-125/12 esitatud repliigis.

156 Siinkohal olgu meenutatud, et väljakujunenud kohtupraktika kohaselt ei keela Euroopa Kohtu põhikirja artikli 40 neljas lõik ja 2. mai 1991. aasta kodukorra artikli 116 lõige 3 menetlusse astujal esitada argumente, mis erinevad selle poole omast, keda ta toetab, tingimusel et need ei muuda vaidluse raamistikku ja tema eesmärk on selle poole nõuete toetamine (kohtuotsus, 3.4.2003, Royal Philips Electronics *vs.* komisjon, T-119/02, EKL, EU:T:2003:101, punktid 203 ja 212). Antud asjas tuleb märkida, et Viasat palub sarnaselt komisjonile lükata kolmas väide tagasi. Mõistagi esitab ta argumente, mis erinevad komisjoni omadest, kuid see ei ole eespool viidatud kohtupraktika kohaselt keelatud. Küll aga ei või käesoleva kohtuasja raames võtta arvesse Viasati seisukohti, mille ta esitas kohtuasjas T-125/12 ja millele osutas eespool, kuna need on välja toodud eraldiseisvat kohtuasja puudutavas dokumendis, mida ei ole käesolevas asjas lisatud kohtutoimikusse.

157 Mis puudutab hageja nõuet lükata tema kolmas väide tagasi põhjusel, et see põhineb vääral eeldusel, siis tuleb sedastada, et – nagu on märgitud eespool punktis 154 – hageja vastas eitavalt küsimusele, kas ta loobub kolmandast väitest. Neil asjaoludel ei saa tema avaldust, mille kohaselt tuleb Üldkohtul see väide tagasi lükata, näidates ära põhjuse, miks tema arusaam vaidlustatud otsuse põhjendusest 194 oli väär, käsitada sellisena, et hageja arvates tuleb kolmas väide lükata tagasi vaid siis, kui Üldkohus nõustub nimetatud põhjendusele komisjoni poolt välja pakutud tõlgendusega. Küll aga tähendab hageja avaldus ka seda, et juhul, kui Üldkohus peaks järeldama, et kõnealusel põhjendusel on teistsugune tähendus kui komisjoni poolt omistatu, tuleks analüüsida kolmanda väite sisulist külge. Järelikult tuleb kõigepealt kontrollida, kas vaidlustatud otsuse põhjendust 194 on õige tõlgendada komisjoni pakutud viisil.

158 Vaidlustatud otsuse põhjendus 194 asub otsuse selles osas, milles hinnatakse TV2-le antud abi kokkusobivust ELTL-iga, arvestades ELTL artikli 106 lõiget 2. Selle sõnastus on järgmine:

„Samuti tuleb märkida, et aastate 1997–2002 kohta on komisjon kaasanud arvutustesse litsentsitasud, mis kanti TV2 kaudu TV2 piirkondlikele jaamadele. Komisjon leiab, et kuna summad laekusid TV2-le ning edastati seejärel piirkondlikele jaamadele, tuleb need arvutustesse kaasata nii tulude kui ka kuludena, mis tegelikult tähendab, et neil summadel ei ole komisjoni allpool esitatud arvestusele mingit mõju.”

159 Sellest põhjendusest tuleneb niisiis, et TV2 piirkondlikele jaamadele kantud tasud on osa TV2-le makstud litsentsitasudest. Nagu nähtub vaidlustatud otsuse põhjendustest 74, 101 ja 153, kvalifitseeris komisjon sellise tulu riigiabiks ELTL artikli 107 lõike 1 mõttes. Riigiabi tähendab määratluse kohaselt (vt eespool punkt 46) seda, et abi saaja peab saama valikulise eelise. Juhul kui summa makstakse ühele osapoolele, kes on kohustatud selle tervenisti edasi kandma kolmandale isikule, siis ei ole põhimõtteliselt tegu eelisega, mis on antud poolele, kes tegutseb vaid „makseasutuse” või „maksekanaliga”. Sellisel juhul kõnealune summa üksnes läbib viimati nimetatud poole vara. Vastupidise järeldusega võiks nõus olla vaid siis, kui on tõendatud, et läbimine üksi toob asjaomasele poolele kaasa kasu nt intressi saamise näol ajavahemiku eest, mil see summa oli tema valduses.

160 Kui – nagu väidab hageja ja millele komisjonil ei näi olevat vastuväiteid – TV2 piirkondlikele jaamadele kantud tasud ei kujutanud endast TV2-le antud riigiabi, oleks loogiline eeldada, et komisjon viitab konkreetselt neile vahenditele vaidlustatud otsuse selles osas, mis käsitleb asjaomaste meetmete kvalifitseerimist riigiabiks, täpsustamaks, et need vahendid ei ole sellena kvalifitseeritavad. Ühtki sellekohast viidet vaidlusaluse otsuse vastavas osas ei leidu.

161 Vastupidi, põhjendustest 101 ja 153, mis asuvad vaidlustatud otsuse selles osas, mis käsitleb asjaomaste meetmete kvalifitseerimist riigiabiks ELTL artikli 107 lõike 1 mõttes, nähtub üheti mõistetavalt, et komisjoni hinnangul kujutasid kõik litsentsitasud endast TV2-le antud riigiabi. Komisjon leidis vaidlustatud otsuse põhjenduses 101, et litsentsitasud andsid TV2-le majandusliku ja rahalise eelise, ning vaidlustatud otsuse põhjenduses 153, et kõiki asjaomaseid meetmeid, sealhulgas litsentsitasusid tuleb käsitada riigiabina ELTL artikli 107 lõike 1 tähenduses.

162 Lisaks tasub meenutada, et vaidlustatud otsuse põhjendus 194 sisaldub otsuse selles osas, milles hinnatakse TV2-le antud riigiabi kokkusobivust siseturuga, mis ilmselgelt eeldab abi olemasolu. Seega näib väheusutav, et vaidlustatud otsuse selles osas asuvat põhjendust saab tõlgendada nii, et ühe osa TV2 poolt saadud summade puhul on riigiabina kvalifitseerimine välistatud. Kui nende summade puhul ei olnud tegemist abiga, ei ole ühtki põhjust neile viidata kõnealuse abi kokkusobivuse hindamisel.

163 Neil asjaoludel tuleb vaidlustatud otsuse põhjendust 194 tõlgendada teistmoodi sellest, mille pakkusid üheaegselt välja hageja ja komisjon. Sellega seoses tuleb arvesse võtta asjaolu, et vaidlustatud otsuse selles osas, kus on toodud põhjendus 194, käsitleti küsimust, kas ja mis ulatuses kujutab TV2-le antud abi ülemäärast hüvitist. Põhjendusest 194 tuleb seega aru saada nii, et komisjon leidis, et TV2 poolt piirkondlikele jaamadele kantud tasude puhul ei olnud tegemist ülemäärase hüvitise küsimusega. Seega lisas ta need summad üheaegselt TV2 saadud tuludesse (mis olid käsitletavad riigiabina) ja TV2 põhjendatud kuludesse. Summa lisamisel tulude tulpa selleks, et see siis sama summa kulude tulbast maha arvata, ei ole – nagu on õigesti märgitud vaidlustatud otsuse põhjenduses 194 – ülemäärase hüvitise „arvestusele mingit mõju”.

164 Seega tuleb järeldada, et erinevalt sellest, mida väitis komisjon Üldkohtus, ei saa vaidlustatud otsuse põhjendust 194 tõlgendada nii, et TV2 poolt piirkondlikele jaamadele kantud tasud ei kujutanud TV2-le antud abi.

165 Neil asjaoludel tuleb teiseks analüüsida hageja nende argumentide põhjendatust, mis on käesoleva väite raames esitatud selleks, et vaidlustada järeldus, mille kohaselt kujutavad need tasud endast riigiabi.

166 Sellega seoses tuleb märkida, et eespool punktides 161 ja 162 esitatud kaalutlustest tuleneb loogiliselt, et TV2 poolt piirkondlikele jaamadele kantud tasusid ei saa käsitada riigiabina vaid juhul, kui tegu on TV2-le üle kantud summadega, mille viimane peab seejärel täies ulatuses edasi kandma piirkondlikele jaamadele. Sellisel juhul ei ole TV2-l muid kohustusi, kui kanda piirkondlikele jaamadele temale selleks otstarbeks makstud summad, mis loogiliselt võttes tähendab seda, et juhul, kui TV2-le vastavaid summasid üle ei kanta, ei ole viimasel ka mingit kohustust teha ülekandeid piirkondlikele jaamadele. Vaid juhul, kui need tingimused on täidetud, saab sarnaselt TV2-le väita, et tema roll piirdus „makseasutuse” või „maksekanali” rolliga.

167 Seevastu ei saa eespool punktis 166 vaadeldud olukorraga leppida, kui selgub, et TV2 oli ise võtnud piirkondlikele jaamadele maksmise kohustused, mida ta pidi igal juhul täitma, st isegi juhul, kui temale litsentsitasusid ei makstud. Sellisel juhul kujutavad TV2 poolt oma piirkondlikele jaamadele tegelikult makstud summad tegelikku kulu, mida viimane on kandnud, ja kui nendele summadele vastav abi maksti talle selleks, et võimaldada neid kulusid katta, ei saa olla tegu ülemäärase hüvitisega.

168 Miski ei võimalda hageja argumentides aga järeldada, et eespool punktis 166 vaadeldud oletus on see, millest peaks antud asjas lähtuma. Vastupidi, vaidlustatud otsusest ja kohtutoimikust nähtuvad asjaolud – ilma et hagejal oleks neile vastuväiteid – võimaldavad järeldada, et juhtumi tegelikele asjaoludele vastab pigem eespool punktis 167 vaadeldud oletus.

169 Lov om radio-og fjernsynsvirksomhedi 24. juuni 1994. aasta versiooni, mille hageja on lisanud hagiavaldusele, §-st 1 tuleneb, et nimetatud seaduses määratletud ringhäälinguprogrammide edastamise õigus on antud esiteks DR-ile ja teiseks „TV2-le, nagu on ette nähtud selle seaduse 4. peatükis". 4. peatükis oli toodud § 18, mis sätestas, et „TV2 on sõltumatu institutsioon, mille eesmärk on toota ja levitada sõltumatu programmide koostamise teel üleriigilisi ja piirkondlikke televisiooniprogramme", ning et „[p]rogrammide kavandamisel peavad §-s 21 nimetatud TV2 piirkondlikud jaamad muu hulgas tagama, et saated kajastaksid ka piirkondlikke küsimusi". Paragrahvi 21 lõikes 1 oli sätestatud, et „[l]ubatud on asutada teatav hulk piirkondlikke jaamu" ning et „[i]ga jaam katab ühe või mitu piirkonda". Paragrahvile 21 järgnevad lõiked kirjeldasid piirkondlike jaamade asutamise tingimusi, täpsustades, et piirkondliku jaama asutamise peab heaks kiitma minister.

170 Eespool punktis 169 nimetatud asjassepuutuvate sätete versioon kehtis kuni 22. märtsi 2001. aasta seadusega tehtud muudatuseni. Pärast muudatusi oli Lov om radio-og fjernsynsvirksomhedi § 1 sõnastatud järgmiselt: „õigus edastada §-s 2 loetletud audiovisuaalseid programme on järgmistel asutustel: 1) 3. peatükis nimetatud DR-il; 2) 3. peatükis nimetatud TV2-l […]". 3. peatükis oli toodud § 21, mis sätestas, et „TV2 koosneb lisaks üleriigilisele jaamale kaheksast piirkondlikust jaamast, millel on kohalikust omavalitsusest määratud nõukogu, mille liikmed tegelevad kultuuri-, sotsiaal- ja omavalitsuselu asjades mis tahes vormis".

171 Antud sõnastusest tuleneb, et talle seadusandja poolt antud ülesande – ehk piirkondlike teleprogrammide edastamine – osaliseks täitmiseks tuli TV2-l kasutada piirkondlike jaamade teenuseid, mis tähendab, et ta võttis vastutasuna kohustuse maksta neile kohast tasu teenuste eest, mis võimaldasid tal kõnesolevaid teenuseid osutada. Teisisõnu, TV2-l tuli endal täita kohustusi piirkondlike jaamade ees ja tema roll ei piirdunud üksnes piirkondlikele jaamadele litsentsitasude maksmise „maksekanaliks" olemisega. Asjaolu – kui see peaks ilmnema –, et piirkondlikud jaamad olid kõik TV2-st eraldiseisvad juriidilised isikud, ei oma antud juhul tähtsust.

172 Esiteks, eelnevaid kaalutlusi kinnitab Lov om radio-og fjernsynsvirksomhedi viimane muudatus, mis tehti asjaomasel perioodil, tõlgendatuna hageja argumentide valguses. Hageja väidab, et litsentsitasude ümberjagamise ülesanne lõppes tema jaoks 2003. aastast, mil TV2 kujundati ümber aktsiaseltsiks. Just sel ajal jõustus aga Lov om radio-og fjernsynsvirksomhedi muudatus, mille tulemusel sõnastati selle seaduse § 1 ümber järgmiselt: „õigus edastada §-s 2 loetletud audiovisuaalseid programme on järgmistel asutustel: 1) 4. peatükis nimetatud DR-il, 2) 6. peatükis nimetatud TV2-l; 3) 6. peatükis nimetatud TV2 piirkondlikel jaamadel […]". Muudatus kinnitab, et alates 2003. aasta jaanuarist olid piirkondlikud jaamad TV2-st eraldatud ning seega ei olnud TV2-l enam vaja täita oma kohustusi nende jaamade ees.

173 Teiseks, hageja kinnitas kohtuistungil esitatud küsimusele, et tema kohustus kuni 2002. aasta lõpuni oli rahastada oma piirkondlike jaamade tegevust ka hüpoteetilises olukorras, kui TV2 ei saa litsentsitasusid. Seega olid piirkondlikud jaamad 2003. aastal muutunud TV2-st sõltumatuks ning kohustus neid litsentsitasudest rahastada oli ära langenud.

174 Kõiki eespool mainitud kaalutlusi arvesse võttes tuleb kolmas väide tagasi lükata.

Neljas väide, mille kohaselt on rikutud õigusnormi, kuna komisjon leidis, et TV2 fondi kaudu TV2-le makstud reklaamitulu kujutab endast riigiabi

175 Hageja heidab oma neljandas väites, mis on esitatud teise võimalusena esitatud nõude kolmanda punkti põhjendamiseks, komisjonile ette, et viimane on rikkunud õigusnormi, kui käsitles 1995. ja 1996. aastal saadud reklaamitulusid, mis talle TV2 fondi kaudu üle kanti, riigiabina. Hageja väidab, et tegemist oli tema enda tegevusest saadud tuluga, mida ei saanud lugeda riigiabiks.

176 Selleks, et mõista käesoleva väite esemeks olevat konkreetset küsimust, tuleb esmalt märkida, et nagu nähtub eespool punktis 11 viidatud kohtuotsusest TV2 I (EU:T:2008:457, punkt 160), siis 1995. ja 1996. aastal (ja erinevalt hilisemast perioodist) ei müünud TV2 oma reklaami mitte ise, vaid seda tegi kolmas äriühing (TV2 Reklame A/S) ning kõnesolev reklaamitulu kanti TV2 fondi kaudu üle TV2-le.

177 Eespool punktis 11 viidatud kohtuotsuses TV2 I (EU:T:2008:457, punktid 162 ja 167) leidis Üldkohus, et komisjon on otsuses TV2 I ajanud segi 1995. ja 1996. aasta reklaamitulud ja litsentsitasud ning rikkunud põhjendamiskohustust selles osas, mis puudutab 1995. ja 1996. aasta reklaamitulude *de facto* arvesse võtmist riigi ressurssidena. Üldkohus leidis seetõttu, et hagi nimetatud kohtuasjas tuleb rahuldada osas, mis puudutab 1995. ja 1996. aasta reklaamitulusid, ning tühistada TV2 I otsus osas, milles need tulud arvati riigi ressursside hulka.

178 Tühistamise tulemusel oli komisjon sunnitud vaidlustatud otsuses üle vaatama küsimuse, kas TV2 1995. ja 1996. aasta reklaamitulud vastavad riigiabi tunnustele, mida komisjon tegi selle otsuse punktides 75–90.

179 Vaidlustatud otsuse punktis 77 märkis komisjon, et tal tuli uurida, kas arvestades 13. märtsi 2001. aasta otsust kohtuasjas Preussen Elektra (C-379/98, EKL, EU:C:2001:160), saab 1995. ja 1996. aasta reklaamitulusid käsitada riigi vahenditena. Tema hinnangul tuli tal selleks kontrollida, kas kõnealused reklaamitulud olid riigi kontrolli all.

180 Komisjon leidis, et see oli nii, tuginedes Taani seadustes tulude haldamist käsitlevatele eeskirjadele. Ta leidis, et TV2-st sõltumatu ja eraldi ettevõtja TV2 Reklame asutati selleks, et müüa TV2 reklaamiaega. Sellel äriühingul ja reklaamiklientidel oli lepinguline suhe (vaidlustatud otsuse põhjendus 80).

181 Vaidlustatud otsuse põhjenduses 81 märgib komisjon järgmist:

„Äriühingul TV2 Reklame ei olnud kohustust reklaamitulu üle kanda TV2 fondile. Raha ülekandmise otsustas Taani riik. Selle üle, milline osa äriühingu TV2 Reklame kasumist kantakse üle TV2 fondile, otsustas kultuuriminister. Otsus tehti korraga ühe või mitme aasta kohta Taani parlamendi (rahanduskomisjon) heakskiidul. Kultuuriminister võis otsustada, et kasumi ülekandmata osa kasutatakse äriühingule TV2 Reklame eelnevalt väljaantud riigi garantii tagasimaksmiseks või muul kultuuriga seotud eesmärgil.”

182 Vaidlustatud otsuse põhjenduses 81 toodud joonealune märkus nr 37 viitab Lov om radio-og fjernsynsvirksomhedi 24. juuni 1994. aasta muudetud versioonis artiklile 29, toetamaks väidet, mille kohaselt otsustab Taani kultuuriminister, milline osa reklaamituludest kantakse üle TV2 fondi. See säte nägi nimelt ette, et „TV2 fondi rahastatakse ka TV2 reklaamituludest” ning et „[k]ultuuriminister kehtestab üheks või mitmeks aastaks parlamendi rahanduskomisjoni nõusolekul TV2 Reklame A/S kasumiosa, mis tuleb kanda TV2 fondi”.

183 Komisjon on vaidlustatud otsuse põhjenduses 82 samamoodi sedastanud, et „[t]egelikult kanti 1995. ja 1996. aastal kogu äriühingu TV2 Reklame raha [koos TV2 reklaamituludega] üle TV2 fondi”.

184 Komisjon sedastas seejärel, et TV2 fondil ei olnud kohustust kanda raha igal aastal üle TV2-le. Ülekande tegemise otsustas Taani riik ja tegelikult ei saanud TV2 1995. ja 1996. aastal TV2 fondilt kogu reklaamitulu (vaidlustatud otsuse põhjendused 84 ja 85). Peale selle ei peetud TV2 fondis eraldi raamatupidamisarvestust reklaamitulu ja litsentsitasude üle ning TV2-le ülekandmata tulu koondati TV2 fondi. See kanti TV2-le üle TV2 fondi tegevuse lõpetamisel (vaidlustatud otsuse põhjendus 86).

185 Vaidlustatud otsuse põhjenduses 87 lükkas komisjon tagasi Taani ametiasutuse argumendi, kes Taani justiitsministri 22. novembri 2003. aasta kirjale tuginedes väitis, et TV2-l oli õigus reklaamitulule. Lisaks oli kirjas täpsustatud, et TV2 fondi vahendeid võib kasutada üksnes TV2 tegevuse rahastamiseks. Komisjon viitas sealjuures asjaolule, et Taani seadus ei näe ette kohustust kanda TV2-le üle kogu reklaamitulu ning nimelt Taani kultuuriminister otsustas TV2-le tasutava summa üle.

186 Komisjon meenutas ka seda, et TV2-l ei olnud lõplike reklaamiklientidega lepingulist suhet ega mingit mõju reklaamitegevuse üle (vaidlustatud otsuse põhjendus 88). Tema hinnangul oli kontroll äriühingus TV2 Reklame ja TV2 fondis olevate summade üle Taani kultuuriministril ning järelikult oli TV2 Reklame ja TV2 fondi kaudu TV2-le üle kantud 1995. ja 1996. aasta reklaamitulu näol tegemist riigi vahenditega (vaidlustatud otsuse põhjendused 89 ja 90).

187 Hageja vaidleb vastu järeldusele, mille kohaselt on 1995. ja 1996. aasta reklaamitulu puhul tegemist riigi vahenditega. Ta selgitab, et TV2 reklaamialase tegevuse korraldamiseks loodud konkreetse institutsioonilise raamistiku eesmärk oli vältida lõplike reklaamiklientide huvide alusetut arvestamist, mis oleks võinud mõjutada TV2 toimetamise sõltumatust. Just sel põhjusel usaldati suhted reklaamiklientidega eraldi äriühingule ehk TV2 Reklamele. Samas on ka selge, et TV2 Reklame tegeles pelgalt TV2 reklaamiaja müümisega reklaamiklientidele. 1995. ja 1996. aasta reklaamitulu pärines TV2 majandustegevusest ja seega ei saa seda käsitada riigiabina.

188 Komisjon, keda toetab Viasat, vaidleb nendele argumentidele vastu. Tema sõnul on selleks, et hinnata, kas reklaamitulude puhul oli tegemist riigiabiga, määrav küsimus, kas riik kontrollis reklaamitulusid. Komisjon toonitab aga, et Taani riik oli see, kes otsustas reklaamitulude ülekandmise TV2 fondile. Pealegi puudus TV2-l igasugune omandiõigus sellesse fondi kuuluvate vahendite üle ning ta ei saanud neid vahendeid vabalt käsutada. Kuna Taani valitsus oli see, kellel oli võimalik otsustada nende vahendite ülakandmine TV2-le, olid need vahendid tegelikult riigi kontrolli all. Viasat viitab komisjoni eelnimetatud väite põhjendamiseks 12. detsembri 1996. aasta kohtuotsusele Air France *vs*. komisjon (T-358/94, EKL, EU:T:1996:194) ja 16. mai 2000. aasta kohtuotsusele Prantsusmaa *vs*. Ladbroke Racing ja komisjon (C-83/98 P, EKL, EU:C:2000:248) ning väidab, et riigi vahendid võivad olla pärit ka erasektorist, kui need on riigi kontrolli all.

189 Nagu on meenutatud eespool punktis 46, eeldab riigiabiks kvalifitseerimine ELTL artikli 107 lõike 1 tähenduses, et täidetud on neli tingimust, mille hulgas peab esinema riigipoolne sekkumine või sekkumine riigi ressursside kaudu. Nagu Euroopa Kohus leidis eespool punktis 179 viidatud kohtuotsuses PreussenElektra (EU:C:2001:160, punkt 58) ja millele on viidatud vaidlustatud otsuse põhjenduses 77, saab riigiabina käsitada vaid otseselt või kaudselt riigi ressurssidest antud eeliseid. „Liikmesriigi poolt antava abi" ja „riigi ressurssidest" antava abi eristamine ELTL artikli 107 lõikes 1 ei tähenda, et kõik riigi antavad eelised kujutavad endast abi, olenemata sellest, kas neid rahastatakse riigi ressurssidest või mitte, vaid selle eesmärk on üksnes hõlmata abi mõistega eeliseid, mida annab otse riik, ning neid, mida antakse selle riigi poolt määratud või asutatud avalik-õigusliku või eraõigusliku isiku kaudu.

190 Nimetatud kohtupraktika kohaselt ei saa eeliseid, mis ei ole pärit riigi ressurssidest, mingil juhul käsitada riigiabina (vt selle kohta eespool punktis 179 viidatud kohtuotsus PreussenElektra, EU:C:2001:160, punktid 59–61, ja kohtuotsus, 15.7.2004, Pearle jt, C-345/02, EKL, EU:C:2004:448, punktid 35 ja 36).

191 Euroopa Kohus on „riigi ressurssidest antava" eelise mõistet piiranud kohtupraktikas, mida järgnevalt tasub põgusalt meenutada.

192 Eespool punktis 179 viidatud kohtuotsuse PreussenElektra (EU:C:2001:160) aluseks olnud asjas lahendas Euroopa Kohus küsimust meetmest, millega pandi erakapitalil põhinevatele elektrimüügiettevõtjatele kohustus osta kindlaksmääratud miinimumhindadega taastuvatest energiaallikatest toodetud elektrit. Leides, et see kohustus ei too kaasa mingit riigi ressursside otsest ega kaudset üleminekut seda liiki elektrit tootvatele ettevõtjatele, märkis Euroopa Kohus, et „asjaolu, et ostukohustus [oli] kehtestatud seadusega ja see an[dis] teatavatele ettevõtjatele vaieldamatu eelise, ei ol[nud] selline, mis muudaks kõnealuse kohustuse riigiabiks" (eespool punktis 179 viidatud kohtuotsus PreussenElektra, EU:C:2001:160, punkt 61).

193 Samamoodi oli eespool punktis 190 viidatud kohtuotsuse Pearle jt (EU:C:2004:448) aluseks olnud asjas küsimus selles, et avalik-õigusliku organisatsiooni korraldatud reklaamikampaania rahastamiseks kasutatud vahendid koguti selle kampaania korraldamiseks mõeldud kohustuslike sissemaksetena tema liikmete käest. Euroopa Kohus märkis, et nimetatud juhul ei ilmnenud, et reklaamikampaaniat oleks rahastatud siseriiklike ametiasutuste kasutusse jäetud ressurssidest. Kuna avalik-õigusliku organisatsiooni poolt nimetatud kampaania tarvis tehtud kulutused kaeti tervikuna kampaaniast kasu saanud ettevõtjatelt kogutud maksudest, siis ei toonud kõnealuse organisatsiooni sekkumine kaasa eelist, mis kujutaks endast täiendavat kulutust riigile või sellele organisatsioonile (eespool punktis 190 viidatud kohtuotsus Pearle jt, EU:C:2004:448, punkt 36).

194 Lisaks on Euroopa Kohus 5. märtsi 2009. aasta otsuses UTECA (C-222/07, EKL, EU:C:2009:124, punkt 47) leidnud, et liikmesriigi meede, mis kohustab televisiooniorganisatsioone kulutama 5% oma tegevustulust Euroopa päritolu lühi- ja täispikkade mängu- ja telefilmide eelrahastamisele ning täpsemalt kulutama 60% sellest 5%-st teostele, mille originaalkeel on üks selle liikmesriigi ametlikest keeltest, ei ole selle liikmesriigi filmitööstusele antav riigiabi. Euroopa Kohus märkis selle kohta, et ei ole ilmnenud, et eelis, mille andis nimetatud meede selle liikmesriigi filmitööstusele, oleks eelis, mille on andnud otse riik või mis on antud sellise avalik-õigusliku või eraõigusliku organisatsiooni kaudu, mille on määranud riik või mis on riigi asutatud, kuna kõnesolev eelis tuleneb üldisest seadusandlusest, mis näeb televisiooniorganisatsioonidele – nii era- kui avalik-õiguslikele – ette kohustuse kasutada ühte osa tegevustulust mängu- ja telefilmide eelrahastamiseks (eespool viidatud kohtuotsus UTECA, EU:C:2009:124, punktid 44 ja 45).

195 Eespool punktides 192–194 viidatud kohtuotsustest lähtudes võib järeldada, et riigi ressurssidest antud eelis on eelis, mis selle andmise korral mõjutab negatiivselt riigi ressursse.

196 Kõige lihtsamas vormis võib negatiivne mõju avalduda selles, et riigi ressursid antakse üle eelise saajale. Euroopa Kohtu väljakujunenud praktikast nähtub siiski, et kõigi juhtumite puhul ei ole vaja kindlaks teha, et toimunud on riigi ressursside üleandmine, selleks et ühele või mitmele ettevõtjale antud eelist võiks käsitleda riigiabina (kohtuotsused 16.5.2002, Prantsusmaa *vs.* komisjon, C-482/99, EKL, EU:C:2002:294, punkt 36, ja 30.5.2013, Doux Élevage ja Coopérative agricole UKL-ARREE, C-677/11, EKL, EU:C:2013:348, punkt 34).

197 Samas ei tähenda viimati nimetatud seisukoht, et meede võib kujutada endast riigiabi hoolimata sellest, et tegemist ei ole riigi ressurssidest antud eelisega. Eespool punktis 196 viidatud kohtupraktika selline tõlgendamine oleks vastuolus eespool punktides 189 ja 190 viidatud kohtupraktikaga.

198 Eespool punktis 196 viidatud kohtupraktikat tuleb pigem mõista nii, et riigi ressurssidele negatiivset mõju avaldav eelis on käsitatav sellisena, mis ei hõlma riigi ressursside üle andmist. Nii on see eelkõige meetme puhul, millega riiklikud ametiasutused annavad teatud ettevõtjatele maksuvabastuse, mis küll ei ole seotud riigi ressursside üleandmisega, kuid asetavad soodustatud isiku soodsamasse majanduslikku olukorda kui teised maksukohustuslased (vt selle kohta kohtuotsused, 15.3.1994, Banco Exterior de España, C-387/92, EKL, EU:C:1994:100, punkt 14, ja 19.5.1999, Itaalia *vs.* komisjon, C-6/97,

EKL, EU:C:1999:251, punkt 16). Sellise meetme negatiivne mõju riigi ressurssidele tuleneb asjaolust, et riik loobub asjaomastelt ettevõtjatelt maksu või muu sellise analoogse rahalise koormise kogumisest, mida ta saab teistelt maksumaksjatelt ja mida ta tavaliselt saaks ka nendelt ettevõtjatelt. Lisaks toob selline meede kaasa just samasuguse tulemuse, mis oleks saavutatud juhul, kui riik oleks saanud kõnealust maksu asjaomasest meetmest kasu saavatelt ettevõtjatelt, et seejärel neile see maks viivitamatult tagasi maksta, st anda neile üle vahendid, mille ta eelnevalt neilt sai.

199 Euroopa Kohus viitab eespool punktis 196 osutatud kohtuotsustes just eespool punktis 198 osutatud kohtupraktikale, mis käsitleb maksuvabastusi, kinnitamaks väidet, mille kohaselt ei ole vaja iga kord teha kindlaks, et toimunud on riigi ressursside üleandmine, selleks et ühele või mitmele ettevõtjale antud eelist võiks käsitada riigiabina.

200 Kui eelnevate kaalutluste põhjal on tuvastatud, et riigiabi eeldab negatiivset mõju riigi ressurssidele, tuleb veel kindlaks määrata, mida tähendab mõiste „riigi ressursid”. Kahtlemata kuuluvad riigi ressursside alla riigi valduses olevad tegelikud või rahalised vahendid. Ilmselgelt on selle mõistega kaetud ka ressursid, eelkõige maksud, mida riik saab kolmandatelt isikutelt oma pädevuste teostamiseks (vt selle kohta kohtuotsus, 17.7.2008, Essent Netwerk Noord jt, C-206/06, EKL, EU:C:2008:413, punkt 66).

201 Euroopa Kohus ja Üldkohus on oma praktikas aga lähtunud palju üldisemast teesist, mille kohaselt hõlmab ELTL artikli 107 lõige 1 kõiki rahalisi vahendeid, mida avalik sektor võib reaalselt ettevõtjate toetamiseks kasutada, ilma et oleks oluline, kas need vahendid kuuluvad või ei kuulu püsivalt riigi vahendite hulka. Seega isegi juhul, kui kõnealusele meetmele vastavad summad ei ole alaliselt riigikassa käsutuses, piisab nende riigiabiks kvalifitseerimiseks asjaolust, et need on pidevalt riigi kontrolli all ning seega pädevatele riigiasutustele kättesaadavad (vt eespool punktis 196 viidatud kohtuotsus Doux Élevage ja Coopérative agricole UKL-ARREE, EU:C:2013:348, punkt 35 ja seal viidatud kohtupraktika; kohtuotsus, 15.1.2013, Aiscat *vs.* komisjon, T-182/10, EKL, EU:T:2013:9, punkt 104).

202 Eespool punktis 201 viidatud kohtupraktika põhineb eespool punktis 188 viidatud kohtuotsusel Air France *vs.* komisjon (EU:T:1996:194), millele tugineb Viasat. Selle kohtuotsuse aluseks olnud vaidlus puudutas lennuettevõtja Air France’i pea kogu kapitali omandamist tema tütarettevõtja poolt, kes kuulus täielikult eriotstarbel asutatud Prantsuse avalik-õigusliku asutuse Caisse des dépôts et consignations’ile (eespool punktis 188 viidatud kohtuotsus Air France *vs.* komisjon, EU:T:1996:194, punktid 4–7). Sellega seoses kerkis küsimus, kas selleks kasutatud ressursside puhul võis olla tegemist riigiabiga, mille kohta märkis Prantsuse Vabariik, et tegu on erasektorist pärit varaga, mida Caisse des dépôts et consignations pelgalt valitses ja mille tagasimaksmist võisid hoiustajad igal ajal nõuda (eespool punktis 188 viidatud kohtuotsus Air France *vs.* komisjon, EU:T:1996:194, punkt 63).

203 Üldkohus vastas sellele küsimusele jaatavalt. Ta leidis, et Caisse des dépôts et consignations’i vara sisse- ja väljamaksmine tekitas püsiva jääksumma, mida see asutus võis kasutada nii, nagu oleks jääksummale vastav vara alaliselt tema valduses. Üldkohtu sõnul võis Caisse des dépôts et consignations tegutseda investorina vastavalt turusuundumustele, kasutades selleks olemasolevat jääksummat omal vastutusel. Üldkohus leidis, et vaidlusalune investeering, mida rahastati Caisse des dépôts et consignations’i käsutuses olevast jääksummast, võis moonutada konkurentsi ELTL artikli 107 lõike 1 mõttes sama moodi, kui seda investeeringut oleks rahastatud maksudest või kohustuslikest lõivudest tekkinud tulu abil. Ta lisas järgnevalt, et antud säte hõlmab seega kõiki rahalisi vahendeid, mida avalik sektor võib reaalselt ettevõtjate toetamiseks kasutada, sõltumata sellest, kas need vahendid kuuluvad või ei kuulu püsivalt riigi vahendite hulka. Kokkuvõttes ei oma Üldkohtu sõnul tähtsust asjaolu, kas Caisse des dépôts et consignations’i kasutatud varad olid tagastatavad või mitte (eespool punktis 188 viidatud kohtuotsus Air France *vs.* komisjon, EU:T:1996:194, punktid 66 ja 67).

204 Eespool punktides 201 ja 203 meenutatud reeglit toetas seejärel Euroopa Kohus eespool punktis 188 viidatud kohtuotsuses Prantsusmaa *vs.* Ladbroke Racing ja komisjon (EU:C:2000:248, punkt 50), millele Viasat samuti tugines.

205 Selle kohtuotsuse aluseks olnud juhtum käsitles apellatsioonkaebust, mis esitati 27. jaanuari 1998. aasta otsuse peale kohtuasjas Ladbroke Racing *vs.* komisjon (T-67/94, EKL, EU:T:1998:7), mis puudutas tühistamishagi komisjoni otsuse peale, milles viimane leidis, et panustajate poolt välja võtmata võidusummade andmine Prantsusmaal hobuste võiduajamisega tegelevate peamiste äriühingute käsutusse, olgugi et nende eesmärk oli rahastada nende äriühingute sotsiaalhoolekandekulusid, ei ole riigiabi, kuna üle ei antud riigi ressursse. Üldkohus asus seisukohale, et komisjoni kõnealune otsus põhines vääral eeldusel ja tuli seetõttu tühistada (eespool punktis 188 viidatud kohtuotsus Prantsusmaa *vs.* Ladbroke Racing ja komisjon, EU:C:2000:248, punkt 45, ja eespool viidatud kohtuotsus Ladbroke Racing *vs.* komisjon, EU:T:1998:7, punkt 111).

206 Üldkohus leidis, et selles asjas kõnesolev meede võimaldas võiduajamistega tegelevatel äriühingutel katta teatavaid sotsiaalhoolekandekulusid ning et välja võtmata võidusummadele vastavaid summasid kontrollisid pädevad Prantsuse ametiasutused. Ta järeldas sellest, et kuna siseriiklikud õigusnormid laiendasid nende summade kasutusvõimalusi võiduajamistega tegelevate äriühingute muudele tegevusvaldkondadele kui algselt ette nähtud, siis loobus seadusandja eelnimetatud laiendamise tõttu ressurssidest, mis põhimõtteliselt oleks pidanud laekuma riigieelarvesse. Ta lisas, et kuna ressursse kasutati eelkõige sotsiaalhoolekande kulude rahastamiseks, oli nende puhul tegemist selliste sotsiaalmaksete vähendamisega, mida ettevõtjal tuli üldjuhul kanda, ning seega tema kasuks antud abiga (eespool punktis 188 viidatud kohtuotsus Prantsusmaa *vs.* Ladbroke Racing ja komisjon, EU:C:2000:248, punktid 47–49, ja eespool punktis 205 viidatud kohtuotsus Ladbroke Racing *vs.* komisjon, EU:T:1998:7, punktid 105–110).

207 Euroopa Kohus asus seisukohale, et Üldkohtu antud hinnang ei jätnud mingit võimalust kriitikale selle seaduslikkuse üle ning ta kordas eespool punktis 188 viidatud kohtuotsuse Air France *vs.* komisjon (EU:T:1996:194) punktis 67 kasutatud sõnastust, mida on meenutatud eespool punktis 203. Ta lisas, et isegi kui võiduajamistega tegelevate äriühingute käsutusse antud summad, mis vastavad välja võtmata võidusummadele, ei olnud alaliselt riigikassa valduses, siis asjaolu, et need jäid püsivalt riigi kontrolli alla, oli piisav, et need kvalifitseerida riigi ressurssideks (eespool punktis 188 viidatud kohtuotsus Prantsusmaa *vs.* Ladbroke Racing ja komisjon, EU:C:2000:248, punkt 50).

208 Antud kohtupraktikast võib tuletada, et riigi ressursid eespool punktis 189 viidatud kohtupraktika tähenduses võivad koosneda ka ressurssidest, mis on pärit kolmandatelt isikutelt, kuid mille selle omanikud on andnud kas vabatahtlikult riigi käsutusse (vt eespool punktis 188 viidatud kohtuotsuse Air France *vs.* komisjon (EU:T:1996:194) aluseks olnud asjas Caisse de dépôt et consignations'i hoiustajate näide) või mille omanikud on maha jätnud ja riik on võtnud kohustuse neid hallata oma suveräänse pädevuse teostamise raames (vt eespool punktis 188 viidatud kohtuotsus Prantsusmaa *vs.* Ladbroke Racing ja komisjon (EU:C:2000:248) ja eespool punktis 205 viidatud kohtuotsuse Ladbroke Racing *vs.* komisjon (EU:T:1998:7) aluseks olnud asjas panustajate poolt välja võtmata võidusummade näide).

209 Seevastu ei saa järeldada, et ressursid on riigi kontrolli all ja on seega riigi ressursid eespool viidatud tähenduses pelgalt asjaolu tõttu, et riik näeb seadusandliku meetmega kolmandatele isikutele ette oma ressursside konkreetse kasutusotstarbe. Eespool punktis 179 viidatud kohtuotsuse PreussenElektra (EU:C:2001:160) aluseks olnud juhtumi puhul ei andnud asjaolu, et riik pani erakapitalil põhinevatele elektrimüügiettevõtjatele kohustuse osta kindlaksmääratud miinimumhindadega taastuvatest energiaallikatest toodetud elektrit, Euroopa Kohtule alust järeldada, et selle ettevõtja ressursid olid riigi kontrolli all ja kujutasid endast riigi ressursse. Sama kehtib eespool punktis 194 viidatud kohtuotsuse UTECA (EU:C:2009:124) aluseks olnud juhtumi puhul, kus riik näeb televisiooniorganisatsioonidele ette kohustuse kasutada ühte osa tegevustulust konkreetseks otstarbeks (Euroopa päritolu mängu- ja telefilmide eelrahastamiseks).

210 Käesolevat väidet tuleb analüüsida kõikide eelnevate kaalutluste valguses. Sarnaselt komisjonile tuleb siinkohal märkida, et küsimus, kas 1995. ja 1996. aasta reklaamitulud, mille TV2 Reklame andis TV2 fondi kaudu üle TV2-le, kujutavad endast „riigi ressursse" eespool nimetatud kohtupraktika mõttes, on käesoleva väite hindamisel määrava tähtsusega.

211 Ei ole kahtlust, et reklaamitulud, mille üle käib arutelu käesoleva väite raames, on rahaline tasu, mida reklaamikliendid maksavad TV2-s reklaamiaja saamise eest. Seega ei olnud need tulud algselt pärit mitte riigi ressurssidest, vaid erasektori vahenditest ehk reklaamiklientidelt. Niisiis tekib küsimus, kas saab asuda seisukohale, et erasektori vahenditest pärit ressursse kontrollivad Taani ametiasutused, nagu eespool punktis 188 viidatud kohtuotsuste aluseks olnud asjades kõnealuste ressursside puhul.

212 Nii see siiski ei ole. Erinevalt viimati nimetatud kohtuasjadest ei saa antud juhul olla küsimus vabatahtlikult omanike poolt riigi käsutusse antud ressurssidest ega ressurssidest, mille nende omanikud on maha jätnud ja mille haldamise on enda kanda võtnud riik. Taani riigi sekkumine antud juhul seisnes konkreetselt kõnealuste ressursside selle osa kindlaks määramises (TV2 Reklame saadud reklaamitulud), mis kanti TV2 fondi poolt üle TV2-le. Taani ametiasutustel oli üksnes võimalus soovi korral otsustada, et TV2 ei saa kõiki neid ressursse, vaid üksnes osa neist. Teisisõnu oli Taani ametiasutustel õigus määrata nendest ressurssidest saadud summa see määr, mis kantakse üle TV2-le. Eespool punktis 209 esitatud kaalutluse kohaselt ei saa seda õigust pidada piisavaks järeldamaks, et tegemist oli riigi kontrolli all olevate ressurssidega.

213 Käesolevas asjas kõne all olev meede on analoogne meetmele, mis oli arutusel eespool punktis 179 viidatud kohtuotsuse PreussenElektra (EU:C:2001:160) aluseks olnud asjas, kusjuures erinevus seisnes selles, et viimati nimetatud kohtuasjas kehtestas riik taastuvatest energiaallikatest toodetud elektrile miinimumhinna, samas kui antud juhul oli Taani ametiasutustel võimalus sisuliselt määrata kindlaks maksimumsumma, mille TV2 Reklame pidi TV2-le üle kandma selle eest, et viimane võimaldaks esimesena nimetatud äriühingu klientidele reklaami jaoks eetriaega.

214 Kuigi TV2 Reklame jättis Taani ametiasutuste juhise kohaselt osa reklaamituludest endale ja andis selle nimetatud ametiasutuste käsutusse, on selle osa reklaamitulude puhul tegemist Taani riigi ressurssidega. Seevastu ei ole põhjust käsitada riigi ressurssidena reklaamitulude ülejäänud osa, mida TV2 Reklame ei jätnud endale.

215 Teistsugusele järeldusele ei vii ka asjaolu, mis on välja toodud vaidlustatud otsuse põhjenduses 81, et üle andmata reklaamitulud kanti üle TV2 fondile ja mitte otse TV2-le ning et puudus kohustus igal aastal kanda raha TV2 fondist üle TV2-le.

216 Komisjon ei vaidle vastu Taani Kuningriigi väitele, millele on viidatud vaidlustatud otsuse põhjenduses 87, mille kohaselt võib TV2 fondi vahendeid kasutada üksnes TV2 tegevuse rahastamiseks ning et seetõttu oli õiguslik kohustus kanda reklaamitulu TV2 fondist lõpuks üle TV2-le. Komisjon piirdub vaidlustatud otsuse samas põhjenduses üksnes vastusega, et „puudus õiguslik kohustus kanda TV2-le üle kogu reklaamitulu". Ta lisas, et „faktiliselt otsustas kultuuriminister TV2-le üle kantava summa üle".

217 Nagu eelnevalt märgitud, siis asjaolu, et Taani kultuuriminister võis osa reklaamituludest kinni pidada, ei tähenda, et kinni pidamata osa puhul oli tegemist riigiabiga või et selle ülekandmine TV2 fondile ja lõpuks TV2-le kujutas endast viimasele antavat riigiabi.

218 Lepingulise suhte puudumine reklaamiklientide ja TV2 vahel või viimase mõju puudumine reklaamitegevuse üle, millele on viidatud vaidlustatud otsuse põhjenduses 89, ei ole samuti asjassepuutuv. Nagu eespool märgitud, on antud juhul oluline mitte TV2 ja tema reklaamiklientide vahelise lepingulise suhte olemasolu, vaid see, kas reklaamitulud on käsitatavad „riigi ressurssidena" või mitte. Samas on juba selgitatud, mis põhjustel ei saa neid tulusid sellistena käsitada.

219 Igal juhul tuleb märkida, et reklaamiklientidel, kellelt reklaamitulu pärineb, oli lepinguline suhe TV2 Reklamega. TV2 aga oli kohustatud Taani õigusnormide kohaselt pakkuma reklaamiks eetriaega TV2 Reklamele, kes müüs seda reklaamiklientidele. TV2 sai TV2 Reklamelt vastutasuks Taani kultuuriministri poolt kindlaks määratud osa reklaamituludest, mis võis ulatuda 100% nimetatud tuludest. Nagu korduvalt on märgitud, ei olnud TV2 fondi kaudu TV2-le üle kantud tulude osa pärit riigi ressurssidest ega saa seetõttu olla riigiabi.

220 Kõikidest eelnevatest kaalutlustest nähtub, et kvalifitseerides vaidlustatud otsuses 1995. ja 1996. aasta reklaamitulud riigiabiks, on komisjon rikkunud õigusnormi. Seega on käesolev väide põhjendatud. Järelikult tuleb neljanda väitega nõustuda ja tühistada vaidlustatud otsus osas, mis puudutab TV2 Reklamelt TV2 fondi kaudu TV2-le üle antud reklaamitulude kvalifitseerimist riigiabiks.

Teine väide, mis puudutab TV2-le litsentsitasudest ja talle võimaldatud ettevõtte tulumaksu vabastusest tulenevate üle kantud ressursside väära kvalifitseerimist uueks abiks

221 Hageja leiab teises väites, et komisjon on rikkunud õigusnormi, kuna ta ei kvalifitseerinud litsentsitasudel põhinevat TV2 rahastamise korda olemasolevaks abiks. Ta väidab lisaks, et talle võimaldatud ettevõtte tulumaksu vabastust oleks samuti pidanud käsitama olemasoleva abina.

222 Sellega seoses tuleb kõigepealt meenutada, et menetlusnormid, mis EL toimimise lepingus on riigiabi valdkonnas kehtestatud, erinevad olenevalt sellest, kas tegemist on olemasoleva või uue abiga. Kui esimest reguleerivad ELTL artikli 108 lõiked 1 ja 2, siis teist reguleerivad järjekorras sama artikli lõiked 3 ja 2 (kohtuotsus, 23.10.2002, Diputación Foral de Guipúzcoa jt *vs.* komisjon, T-269/99, T-271/99 ja T-272/99, EKL, EU:T:2002:258, punkt 1).

223 Mis puudutab olemasolevat abi, siis annab EÜ artikli 108 lõige 1 komisjonile õiguse koostöös liikmesriikidega neid pidevalt kontrollida. Selle kontrolli raames paneb komisjon liikmesriikidele ette sobivaid meetmeid, mis on sobivad ühisturu järkjärguliseks arenguks või toimimiseks. ELTL artikli 108 lõige 2 sätestab seejärel, et kui komisjon leiab pärast asjassepuutuvatelt isikutelt selgituste küsimist, et riigi poolt või riigi ressurssidest antav abi ei sobi siseturuga kokku ELTL artikli 107 alusel või et sellist abi kasutatakse valel eesmärgil, siis otsustab komisjon, et asjassepuutuv riik peab säärase abi lõpetama või muutma seda komisjoni määratud tähtaja jooksul.

224 Uuest abist tuleb komisjoni vastavalt EÜ artikli 108 lõikele 3 eelnevalt teavitada ja seda ei tohi rakendada enne, kui menetluse tulemusel on tehtud lõplik otsus. Sama sätte kohaselt algatab komisjon viivitamata EÜ artikli 108 lõikes 2 ette nähtud menetluse, kui arvab, et selline plaan ei sobi siseturuga kokku.

225 Sellest tuleneb, et kui komisjon kohaldab olemasoleva abi suhtes artikli 108 lõigetes 2 ja 3 uue abi kohta ette nähtud menetlust, rikub tema otsus seda artiklit ning tuleb seetõttu tühistada.

226 Mõiste „olemasolev abi” ja „uus abi” määratlemise kohta sisaldab määruse nr 659/1999 artikkel 1 järgmiseid määratlusi:

„a) abi – meede, mis vastab kõikidele [ELTL artikli 107 lõikes 1] sätestatud kriteeriumidele;

b) olemasolev abi:

i) […] igasugune abi, mis enne asutamislepingu jõustumist oli olemas vastavates liikmesriikides, see tähendab abikavad ja individuaalne abi, mis kehtisid enne ja mida kohaldatakse ka pärast asutamislepingu jõustumist;

ii) heakskiidetud abi, see tähendab komisjoni või nõukogu poolt heakskiidetud abikavad või individuaalne abi;

[…]

v) abi, mida peetakse olemasolevaks abiks, kuna on võimalik teha kindlaks, et selle kehtestamise ajal ei olnud see veel abi, vaid on muutunud selleks hiljem ühisturu arengu tõttu ja ilma et liikmesriik oleks seda muutnud. […];

c) uus abi – kogu abi, see tähendab abikavad ja individuaalne abi, mis ei ole olemasolev abi, sealhulgas olemasoleva abi muudatused;

d) abikava – mis tahes õigusakt, mille alusel võidakse ilma edasiste rakendusmeetmeteta anda individuaalset abi õigusaktis üldiselt ja abstraktselt määratletud ettevõtjatele, ja mis tahes õigusakt, mille alusel võidakse anda eriprojektiga sidumata abi ühele või mitmele ettevõtjale määramata ajaks ja/või määramata ulatuses;

e) individuaalne abi – abi, mida ei anta abikava raames, ja abikava raames antav abi, millest tuleb teatada;

[…]”

– Vastuvõetavus

227 Enne käesoleva väite sisulist analüüsimist tuleb uurida komisjoni argumenti, kes sisuliselt palub käesolev väide vastuvõetamatuse tõttu tagasi lükata.

228 Komisjon meenutab kohtupraktikat, mille kohaselt ELTL artikli 4 lõikest 3 tuleneva liikmesriikide ja institutsioonide vahelise lojaalse koostöö põhimõtte raames ja selleks, et menetlust mitte venitada, lasub liikmesriigil, kes leiab, et tegemist on olemasoleva abiga, kohustus esitada komisjonile seda seisukohta põhjendavad tõendid viivitamatult pärast seda, kui on komisjoni asjaomasest meetmest teavitanud (kohtuotsus, 10.5.2005, Itaalia *vs.* komisjon, C-400/99, EKL, EU:C:2005:275, punkt 55). Meenutades ka väljakujunenud kohtupraktikat, mille kohaselt riigiabi küsimuses tehtud otsuse õiguspärasust tuleb hinnata seda informatsiooni arvesse võttes, mis oli komisjoni käsutuses otsuse tegemise hetkel (vt kohtuotsus, 15.4.2008, Nuova Agricast, C-390/06, EKL, EU:C:2008:224, punkt 54 ja seal viidatud kohtupraktika), märgib komisjon, et käesolevat väidet ei saa sisuliselt analüüsida, kuna haldusmenetluse käigus ei ole Taani Kuningriik ega hageja ise väitnud, et hageja rahastamine litsentsitasudest või tema vabastamine ettevõtte tulumaksust kujutab endast olemasolevat abi.

229 Selle kohta tuleb märkida, et kohtupraktika kohaselt nähtub põhjendusest, mille kohaselt tuleb tehtud otsuse õiguspärasust hinnata seda informatsiooni arvesse võttes, mis oli komisjoni käsutuses otsuse tegemise hetkel, et kui hageja on osalenud ELTL artikli 108 lõikes 2 sätestatud ametlikus uurimismenetluses, ei saa lugeda vastuvõetavaks faktiliste argumentide esitamist, mis on komisjonile teadmata ja millest ei antud talle teada uurimismenetluse ajal. Seevastu on sama kohtupraktika järgi huvitatud isikul võimalus esitada lõpliku otsuse vastu õiguslik väide, mida ei esitatud haldusmenetluses (vt kohtuotsus, 11.5.2005, Saxonia Edelmetalle ja ZEMAG *vs.* komisjon, T-111/01 ja T-133/01, EKL, EU:T:2005:166, punkt 68 ja seal viidatud kohtupraktika).

230 Kõnealuses kohtupraktikas tehakse seega vahet faktilistel argumentidel, mis ei olnud komisjonile teada vaidlustatud otsuse vastuvõtmise ajal ja mida ei saa nimetatud otsuse vastu esimest korda Üldkohtus esitada (vt eespool punktis 229 viidatud kohtuotsus, Saxonia Edelmetalle ja ZEMAG *vs.* komisjon, EU:T:2005:166, punkt 70, ja eespool punktis 68 viidatud kohtuotsus CBI *vs.* komisjon, EU:T:2012:584, punkt 233) ja õigusväidetel. Viimati nimetatud kategooria hõlmab eelkõige väiteid, mis põhinevad

teabel, millest komisjon oli vaidlustatud otsuse vastuvõtmise ajal teadlik. Neid väiteid ei saa seega vastuvõetamatuse tõttu tagasi lükata (vt selle kohta kohtuotsus, 23.11.2006, Ter Lembeek *vs*. komisjon, T-217/02, EKL, EU:T:2006:361, punktid 93–101).

231 Sellest tuleneb, et kui hageja ei tugine vaidlustatud otsuse vastuvõtmise ajal käesoleva väite põhjendamiseks üksnes komisjonile teadmata infole, ei saa seda väidet vastuvõetamatuse tõttu kohe tagasi lükata. Samas saab analüüsida vaid ulatuses, milles see põhineb infol, mis oli vaidlustatud otsuse tegemise ajal komisjonile teada.

– Sisulised küsimused

232 Komisjon tõi põhjused, miks ta pidas asjaomaseid meetmeid uueks abiks, välja vaidlustatud otsuse põhjenduses 154, mis on sõnastatud järgmiselt:

„TV2 alustas saadete edastamist 1989. aastal ning kõik kõnealused meetmed on võetud TV2 suhtes pärast Taani ühinemist [liiduga]. Seetõttu moodustavad need meetmed, sealhulgas litsentsitasud, uue riigiabi (mitte olemasoleva riigiabi ELTL artikli 108 lõike 1 tähenduses).”

233 Esiteks, hageja väidab litsentsitasudest rahastamise kohta, et tegemist on rahastamiskavaga, mis kehtis enne Taani Kuningriigi ühinemist liiduga. Seda kava kohaldati ka pärast Taani Kuningriigi ühinemist ning kohandati pärast TV2 asutamist, selleks et viimase rahastamine toimuks samamoodi nagu DR-i rahastamine. Sellegipoolest ei muutnud kava laiendamine antava abi laadi ega tähendanud seda, et nimetatud kava on muudetud viisil, mis võiks mõjutada kõnesoleva abi kokkusobivust. Tegemist oli abiga, mida anti sama tüüpi ettevõtjale ehk avalik-õiguslikule ringhäälinguorganisatsioonile. Nimelt oli TV2-l samasugused avaliku teenuse osutamise kohustused nagu DR-il, kes algselt oli ainus abisaaja. Ei asjaolu, et TV2 asutati eraldi ettevõtjana ja mitte DR-i uue kanalina, ega asjaolu, et litsentsitasu näol antud abi kanti talle üle TV2 fondi kaudu ja ei olnud ainus talle antud rahaline abi, ei saa viia teistsugusele järeldusele.

234 Hageja viitab oma argumentide põhjendamiseks erinevatele komisjoni otsustele, mis käsitlevad avalik-õiguslikku telekanalit teistes liikmesriikides. Ta viitab eelkõige 20. aprilli 2005. aasta otsusele K(2005) 1166 lõplik Prantsusmaa – ringhäälingu loamaks (abi E 10/2005) (ELT C 240, lk 20), milles komisjon leidis, et Prantsuse Vabariigi poolt France Télévision’ile antud abi kujutas endast olemasolevat abi määruse nr 659/1999 artikli 1 punkti b mõttes. Hageja sõnul leidis komisjon vaatamata mitmele muutusele Prantsusmaal litsentsitasust abi saavate isikute ringis ja arvus, et litsentsitasu on alati kasutatud avalik-õigusliku ringhäälingu huvides ning seetõttu ei ole muudetud kõnealuse meetme laadi, eesmärki, õiguslikku alust, lõppotstarvet ega rahastamisallikat. Kõik muud otsused, millele hageja tugineb, sisaldavad tema sõnul sarnast analüüsi.

235 Hageja ei mõista, milles seisneb erinevus tema olukorra ja teistes tema viidatud komisjoni otsustes käsitletud olukordade vahel. Ta leiab, et komisjoni praktika kohaselt ei ole olemasoleva rahastamiskava laiendamine selleks, et lisada sinna sama tüüpi ettevõtja kui need, kellele anti abi enne asjaomase liikmesriigi ühinemist liiduga, asjakohane muudatus, mis võiks õigustada teistsugust järeldust, tema juhtumi puhul sellist järeldust, milleni komisjon jõudis oma teistes otsustes. Sellest tulenevalt tuleb tema sõnul vaidlustatud otsus tühistada osas, milles tema rahastamist litsentsitasudest käsitatakse uue abina.

236 Siinkohal tuleb märkida, et eespool punktis 226 meenutatud mõistete „olemasolev abi” ja „uus abi” määratlustest tuleneb, et kui abi antakse uuele abisaajale, kes ei ole olemasoleva abi saaja, siis on uue abisaaja juhtumi korral tegemist uue abiga.

237 Sellega seoses tuleb teha vahet esiteks abikavadel ja teiseks individuaalsel abil. Hageja ei ole oma argumentides seda vahetegemist arvesse võtnud.

238 Abikava võib koosneda sättest, mis määratleb üldiselt ja abstraktselt, ilma et oleks vaja võtta täiendavaid rakendusmeetmeid, ettevõtjad, kellele võib abi anda. Ei saa välistada, et abikavade alusel, mis moodustavad olemasoleva abi, võiks abi saada ka ettevõtjad, keda selle kava koostamise ajal ei olnud veel asutatud, kuid kes – juhul, kui nad oleksid olnud juba asutatud – oleksid vastanud kõnealuse abi saamise kriteeriumidele. Sellisel juhul, kui abikava seejärel muudetakse, siis muutub esialgne abikava uueks abikavaks üksnes olukorras, kus muudatus mõjutab esialgse abikava tegelikku sisu. Seevastu, kui uus element on esialgsest abikavast selgelt lahutatav, ei saa olla küsimus sisulises muudatuses ning sellisel juhul kujutab seesama uus element endast uut abi, mida antakse abisaajatele, kes ilma sellise muudatuseta ei oleks kõnealust abi saanud (vt selle kohta kohtuotsus, 30.4.2002, Government of Gibraltar *vs.* komisjon, T-195/01 ja T-207/01, EKL, EU:T:2002:111, punktid 109–116).

239 Neid kaalutlusi ei saa kohaldada olemasolevatele individuaalsetele abikavadele. Määratluse kohaselt saavad neist abi konkreetselt määratletud ettevõtjad. Seega juhul, kui abi on tagantjärgi antud teisele ettevõtjale kui see, kes sai olemasolevat abi, on teise ettevõtja juhtumi puhul igal juhul tegu uue abiga ja seda ka siis, kui kõnealune abi on olemasoleva abiga laadilt või sisult identne.

240 Sellest tulenevalt on vaja antud asjas välja selgitada, kas litsentsitasusid käsitlevad sätted nagu need, mis kehtisid Taani Kuningriigi liiduga ühinemise ajal, kujutasid endast abikavasid või puudutasid individuaalset abi.

241 Hageja ei viita aga teabele, mis oleks olnud komisjoni valduses vaidlustatud otsuse vastuvõtmise ajal ja mis räägiks eespool punktis 240 vaadeldud kahest olukorrast esimese kasuks.

242 Hageja nimelt üksnes osutas sõnastusele, mida komisjon kasutas oma 21. jaanuari 2003. aasta kirjas, millega viimane teavitas Taani Kuningriiki ELTL artikli 108 lõikes 2 ette nähtud menetluse algatamise otsusest, mis käsitleb asjaomaseid meetmeid ja mis on avaldatud autentses keeles (taani keeles) *Euroopa Liidu Teatajas* (ELT 2003, C 59, lk 2). Kirja põhjenduses 86 on välja toodud esimene Lov om radio-og fjernsynsvirksomhed aastast 1920. Nagu samas põhjenduses on märgitud ja millega hageja ka nõustub, oli selle seadusega kehtestatud litsentsitasu ainus eesmärk DR-i rahastamine. Seega tuleb järeldada, et litsentsitasu käsitlevad sätted, mis kehtisid Taani Kuningriigi liiduga ühinemise ajal, ei näinud ette mitte abikava, vaid DR-ile individuaalse abi andmise.

243 Sellega seoses tasub märkida, et konkurentsiõiguse kontekstis, sealhulgas ELTL artikli 107 lõike 1 kohaldamisel hõlmab „ettevõtja" mõiste väljakujunenud kohtupraktika kohaselt majandustegevusega tegelevat mis tahes üksust, sõltumata selle üksuse õiguslikust vormist ja rahastamisviisist (vt kohtuotsus, 10.1.2006, Cassa di Risparmio di Firenze jt, C-222/04, EKL, EU:C:2006:8, punkt 107 ja seal viidatud kohtupraktika; 12.9.2013, Saksamaa *vs.* komisjon, T-347/09, EU:T:2013:418, punkt 48).

244 Viidatud kohtupraktikast tuleneb, et olemasoleva abi saaja tuvastamiseks tuleb arvesse võtta seda majandusüksust, kes oli abi saaja, sõltumata mis tahes võimalikest muudatustest tema põhikirjas. Järelikult, ka individuaalset abi võib pidada olemasolevaks abiks, kui seda on antud ettevõtjale, kes on asutatud pärast abi kasutusse võtmist ja asjaomase liikmesriigi ühinemist liiduga, isegi kui ilmneb, et kõnesolev juriidiline isik, olgugi et ta ei olnud sellisena veel asutatud abi kasutusse võtmise ajal, oli tol hetkel ettevõtte üks osa, st osa olemasolevat abi saavast majandusüksusest.

245 Nendest kaalutlustest tuleneb, et antud asjas oli komisjoni jaoks oluline kindlaks teha mitte see, kas TV2 oli asutatud juriidilise isikuna pärast litsentsitasu kehtestamist (pooled on nõus, et see nii oli), vaid see, kas ta oli DR-ist täielikult sõltumatu uus ettevõtja või hoopis DR-i moodustava majandusüksuse üks osa, mis oli viimasest eraldatud. Teisena nimetatud juhul oleks võinud litsentsitasu näol antud abi pidada TV2 puhul olemasolevaks abiks.

246 Tuleb siiski tõdeda, et hageja ei ole viidanud teabele, mis oleks olnud komisjoni valduses vaidlustatud otsuse vastuvõtmise ajal ja mis oleks pidanud viima komisjoni sellisele järeldusele. Vastupidi, hageja ise väidab oma kirjalikes märkustes, et „TV2 asutati eraldi ettevõtjana" ning et „see asutati eesmärgiga tugevdada taanikeelses regioonis meediakanalite paljusust".

247 Järelikult ei saa komisjonile heita ette ühtki viga seetõttu, et viimane järeldas vaidlustatud otsuse vastu võtmise ajal tema valduses oleva teabe põhjal, et TV2 ei olnud mitte üksnes juriidiline isik, mis asutati pärast Taani Kuningriigi ühinemist liiduga, vaid ka uus ettevõtja, mis asutati pärast ühinemist. Just selles tähenduses tuleks mõista vaidlustatud otsuse põhjenduses 154 toodud sedastust, mille kohaselt „TV2 alustas saadete edastamist 1989. aastal". Vastavalt eespool punktis 239 esitatud seisukohale viis nimetatud asjaolu igal juhul järeldusele, et abi, mida talle anti litsentsitasudest, oli uus abi ja mitte olemasolev abi.

248 See asjaolu võimaldab muu hulgas teha vahet käesoleval asjal ja sellisel asjal, mida käsitleti komisjoni otsuses, millele viitas hageja (vt eespool punkt 234). Viimati nimetatud otsuse põhjenduse 33 sõnastuse kohaselt, kui selles asjas kõnealuse abi saajatest ettevõtjate juriidiline laad muutub, oli selle põhjuseks olemasoleva abi algse saaja „jagunemine". Teisisõnu, erinevalt käesolevast asjast oli nimetatud asjas kõnesoleva abi saaja osa majandusüksusest, kes sai algselt abi.

249 Igal juhul ei saa komisjoni varasemad otsused, mis käsitlevad muid juhtumeid, mõjutada vaidlustatud otsuse kehtivust, mida saab hinnata vaid EL toimimise lepingu objektiivsete normide alusel (kohtuotsus, 20.5.2010, Todaro Nunziatina & C., C-138/09, EKL, EU:C:2010:291, punkt 21).

250 Kõikidest eelnevatest kaalutlustest nähtub, et käesolev väide tuleb põhjendamatuse tagasi lükata osas, mis käsitleb TV2-le litsentsitasudest antavate ressursside kvalifitseerimist uueks abiks.

251 Teiseks, hageja väidab, et ettevõtte tulumaksu vabastust, mida vaidlustatud otsuses käsitatakse samuti riigiabina, tuleb pidada olemasolevaks abiks.

252 Hageja sõnul Lov om indkomstbeskatning af aktieselskaber (aktsiaseltside tulu maksustamise seadus), mis oli kohaldatava Taani Kuningriigi ühinemise ajal liiduga, sätestas § 3 lõike 1 punktis 1, et riik ja selle institutsioonid on maksust vabastatud. Maksuvabastus laienes ka DR-ile alates selle asutamisest. Hageja väidab, et TV2 asutamise ajal peeti otstarbekaks laiendada maksuvabastust ka tema suhtes ning ta kanti nende avalik-õiguslike institutsioonide loetellu, kes olid ettevõtte tulumaksust vabastatud. Hageja viitab sealjuures 14. jaanuari 1987. aasta seadusettepanekule nr 145, mis puudutab Lov om indkomstbeskatning af aktieselskaberi muudatust. Muudatusettepaneku eelnõu kohaselt oli selle eesmärk võrdsustada TV2 maksustamisel DR-iga.

253 Hageja väidab niisiis, et TV2 ei saanud erilist eelist, mida ei oleks saanud teised temasugused ettevõtjad enne Taani Kuningriigi ühinemist liiduga. Tema suhtes kohaldati üksnes samasugust väljakujunenud praktikat, et tagada tema võrdne kohtlemine. Seega tuleb TV2-le võimaldatud maksuvabastust käsitada olemasoleva abina.

254 Nende argumentide taustal tuleb märkida, et eespool punktis 238 viidatud kohtupraktika kohaselt ei saa abikava raames antud abi pidada olemasolevaks abiks abisaaja puhul, kellel ei ole sellele abile õigust, ilma et abikava muudetaks. Üksnes nende ettevõtjate puhul, kes võisid abi saada kõnealuse kava alusel enne mis tahes muudatusi, tekib küsimus, kas võimalik muudatus mõjutab algset abikava ennast sisuliselt, millisel juhul muutub see abikava uueks abikavaks, või kas muudatus seisneb uues elemendis, mis on selgelt eraldatav esialgsest kavast, millisel juhul kujutab endast uut abi üksnes uus element.

255 Antud juhul vastab tõele, et säte, mis näeb riigiasutustele üldiselt ja abstraktselt ette tulumaksuvabastuse, võib endast kujutada määruse nr 659/199 artikli 1 punkti d kohast abikava. Samas ei nähtu hageja argumentidest ega kohtudokumentidest, et komisjon oli vaidlustatud otsuse vastuvõtmise ajal teadlik sellisest enne selle liikmesriigi liiduga ühinemist kehtinud Taani õiguse sättest, mida võis kohaldada ka TV2-le.

256 Vastupidi, hageja ise väidab (vt eespool punkt 252), et „tema asutamise ajal peeti otstarbekaks laiendada maksuvabastust ka tema suhtes", nii nagu seda tehti DR-i puhul. Lisaks tugineb hageja asjaomasele 1987. aasta Taani seadusmuudatusele, millega ta kanti nende avalik-õiguslike institutsioonide loetellu, kelle suhtes kohaldati ettevõtte tulumaksu vabastust. Vastavalt eespool punktis 254 välja toodud seisukohtadele, mis ei tõenda, et hagejale antud ettevõtte tulumaksu vabastus oli olemasolev abi, kinnitavad need väited pigem seda, et tegu oli uue abiga, kuna hagejale kohaldati maksuvabastust üksnes pärast Taani Kuningriigi ühinemist vastu võetud seadusesätte alusel.

257 Hageja väidab oma repliigis, et talle kohaldati „tema asutamisest alates riigi ja selle institutsioonidele ette nähtud maksuvabastust" ning et seetõttu oli tema suhtes „ebavajalik näha ette otsene maksuvabastus". Asjaomase seaduse hilisema muudatusega 1987. aastal „üksnes selgitati asjaolu, et DR ja TV2 olid maksustamise mõttes samasuguses olukorras".

258 Sõltumata asjaolust, et need väited tunduvad olevat osaliselt vasturääkivad hagiavalduses esitatud väidetega, tuleb sedastada, et hageja ei ole väitnud, et vaidlustatud otsuse vastuvõtmise ajal oli komisjonil teavet, mis oleks pidanud viima ta järeldusele, et TV-le antud ettevõtte tulumaksu vabastus oli vaid olemasoleva abikava kohaldamine. Vastupidi, hageja möönis, et „alles hagiavalduses teavitas TV2 komisjon esimest korda Taani riigi ja selle institutsioonidele ette nähtud ettevõtte tulumaksu vabastuse olemasolust". Vastava teabe puudumisel ja võttes arvesse asjaolu, et maksuvabastus oli otseselt ette nähtud esimest korda 1987. aastal vastu võetud seadusega, ei saa komisjonile süüks panna ühtki eksimust selle eest, et ta käsitas seda uue abina.

259 Täiendavalt tuleb märkida, et element, millele hageja tugines Üldkohtus eespool punktis 257 kokku võetud argumendi põhjendamiseks (element, millest komisjoni ei ole haldusmenetluse ajal pealegi teavitatud), ei näi kinnitavat väidet, et hagejale maksuvabastuse andmiseks 1987. aastal vastu võetud seadus üksnes kinnitab olemasolevat õiguslikku olukorda. Viidates õiguslikule olukorrale, mis kehtis enne muudatusettepaneku vastuvõtmist, oli eespool punktis 252 märgitud seadusettepanekus märgitud TV2 ja TV2 fondi maksustamise kohta järgmist: „Kogu majandustegevusest saadud võimalik tulu kuulub siiski maksustamisele". Nii näib, et muudatusettepaneku autorite arvates tuleb muudatuse tegemata jätmise korral TV2 „majandustegevusest" saadud tulu maksustada. Teisisõnu, nimetatud väljavõtte kohaselt ei olnud küsimus juba olemasoleva õigusliku olukorra sõnaselges kinnitamises, vaid hageja kasuks sellise maksuvabastuse kehtestamises, mida tema suhtes varem ei kohaldatud.

260 Kõikidest eelnevatest kaalutlustest nähtub, et ka teine väide ei ole põhjendatud selles osas, mis puudutab hageja ettevõtte tulumaksust vabastamise kvalifitseerimist uueks abiks.

261 Järelikult tuleb teine väide tervikuna tagasi lükata.

262 Kõikidest eelnevatest kaalutlustest tuleneb, et vaidlustatud otsus tuleb tühistada osas, milles komisjon leidis, et 1995. ja 1996. aasta reklaamitulud, mis kanti TV2 fondi kaudu üle TV2-le, kujutasid endast riigiabi, ning jätta hagi ülejäänud osas rahuldamata.

Kohtukulud

263 Üldkohtu kodukorra artikli 134 lõike 1 alusel on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud. Sama artikli lõige 3 sätestab, et kui osa nõudeid rahuldatakse ühe poole, osa teise poole kasuks, jäävad kummagi poole kohtukulud tema enda kanda. Samas, kui kohtuasja asjaolud seda õigustavad, võib Üldkohus otsustada, et lisaks enda kohtukulude kandmisele mõistetakse poolelt välja ka osa teise poole kohtukuludest.

264 Antud juhul on nii hageja kui komisjon osaliselt kohtuvaidluse kaotanud, kuna Üldkohus tühistab vaidlustatud otsuse osaliselt ja jätab hagi ülejäänud osas rahuldamata. Kuna hageja ei ole komisjonilt kohtukulude hüvitamist nõudnud ja komisjon on hagejalt kohtukulude hüvitamist nõudnud, tuleb hageja kohtukulud täies ulatuses jätta tema enda kanda ja mõista temalt välja kolm neljandikku komisjoni kohtukuludest. Jätta üks neljandik komisjoni kohtukuludest tema enda kanda.

265 Vastavalt kodukorra artikli 138 lõike 1 esimesele lõigule kannavad menetlusse astunud liikmesriigid oma kohtukulud ise. Seetõttu tuleb Taani Kuningriigi kohtukulud jätta tema enda kanda. Kuna Viasat ei ole ametlikult hagejalt kohtukulude hüvitamist nõudnud, jäävad Viasati kohtukulud tema enda kanda.

Esitatud põhjendustest lähtudes

ÜLDKOHUS (kaheksas koda)

otsustab:

1. **Tühistada komisjoni 20. aprilli 2011. aasta otsus 2011/839/EL meetme C 2/03 kohta, mida Taani on võtnud ettevõtja TV2/Danmark kasuks, osas, milles komisjon leidis, et 1995. ja 1996. aasta reklaamitulud, mis kanti TV2 fondi kaudu üle TV2-le, kujutasid endast riigiabi.**

2. **Jätta hagi ülejäänud osas rahuldamata.**

3. **Jätta TV2/Danmark A/S-i kohtukulud tema enda kanda ja mõista temalt välja kolm neljandikku Euroopa Komisjoni kohtukuludest.**

4. **Jätta üks neljandik komisjoni kohtukuludest tema enda kanda.**

5. **Jätta Taani Kuningriigi ja Viasat Broadcasting UK Ltd kohtukulud nende endi kanda.**

Gratsias Forwood Wetter

Kuulutatud 24. septembril 2015 avalikul kohtuistungil Luxembourgis.

Allkirjad